

ÖLÜRKEN BEN

ölürken ben
tek şey var
kesinlikle bildiğim
umduğu gibi değil
hiç kimsenin
ölüm
çünkü karşısında
şaşkınlıktan
ağızları bir karış açık kalıyor
bütün ölülerin

FELSEFE / sanat / psikoloji

Serkan bayram

ÖLÜRKEN

BEN

FELSEFE / SaNat / pSİKolojİ

SERKaN BayRam

Ölürken Ben

Serkan Bayram

Baskı ve Cilt

Enes Basın Yayın ve Matbaacılık Ltd. Şti.

Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi

Topkapı / İstanbul

(0212) 501 47 63

Haziran 2012

İÇİNDEKİLER

Ölürken Ben 5

Hastalık Mı Nimet Mi 6

Diyet 10

Kanatsız Teröristler 11

Küçük İnsanlık 26

Ters Tepkiler 27

Bilge Adamın Maceraları 13 32

Beden ve Ruh Problemi 33

Bilge Adamın Maceraları 14 48

Sigorta 49

Bilge Adamın Maceraları 15 54

Fırsat Eşitliği 55

Sevdanın İstanbul Hali 74

Özel Hayat 77

Bilge Adamın Maceraları 16 90

Adab-ı Muşeret 91

Bilge Adamın Maceraları 17 99

Karamsar Olmak İçin Nedenler 100

Bilge Adamın Maceraları 18 109

Sihirbaz 110

Duygusuz 111

ÖLÜRKEN BEN

soğukken bütün ölümler

diriler

neden

cehennemi hep sıcak düşler

hala cevabını bulamıyorum

ölürken ben

cennet

yeni hayatların

cehennemse

yeni ölümlerin

temsilcisiyken

cenneti hayal edemiyorum

ölürken ben

çünkü yaşarken

hiç bayılmadım zevkten

ölürken ben

tek şey var kesinlikle bildiğim

umduğu gibi değil

hiç kimsenin

ölüm

çünkü karşısında

şaşkınlıktan

ağızları bir karışık kalıyor

bütün ölülerin

HASTALIK MI

NİMET Mİ ?

Bazı dini inançlara göre, hastalıklar bir çeşit nimettir.

Uzun yıllar boyunca kazanılabilecek deneyimleri,
çok kısa zamanda insanların kazanmalarını ve
aydınlanmalarını sağlarlar.

Hastalıklar; ruhumuzun düştüğü karanlıktan çıkmamızı
sağlayacak olan, ışık kaynakları olarak görülür.

Benim bundan pek nasibimi almadığımı anlamışsınızdır :))

Şimdi vurgun yememeye dikkat ederekten,
konunun derinliklerine inelim :)

Bu mantaliteye göre insanlar;

hayatın normal akışında Tanrı'yı,

ölümden sonraki yaşamı ve dini pek fazla düşünmezler.

Hastalıklar ve onlar nedeniyle çekilen acılar sayesinde; gerçek amaçlarının farkına varırlar,
gaflet uykularından uyanırlar.

Sanırım herkes,

pek de iyi bir uyandırma servisi olmadığını kabul eder :) Hasta insanların çoğunluğunun;

günlük hayatta pek fazla düşünmedikleri yaşamın amacı,

Tanrı ve onunla ilgili kavramlar üstüne düşünme

eğilimlerinin arttığı bilinen bir gerçektir.

Peki bu düşünme eylemi için;

hastalıkların pençesinde kıvrınmamız gerekli midir?

Yada az önce bahsettiğimiz hastalıklar sayesinde

yaşamın amacını, Tanrı ve onunla ilgili kavramları

düşünen çoğunluk kimlerdir?

Yaşamın amacı ve diğer konular hakkında düşünmek için,

hastalanmış olmak gerekli değildir.

En azından;

yaşamın amacı ve onunla ilgili kavramlar hakkında düşünüp, eserler ortaya koyan

bütün filozof, bilim adamı ve sanatçılar

benim şahitlerimdir.

Ölümden sonraki hayatın,

insanlarca arzulanmasının sebebi şudur:

Yaşarken elde edilen olumlu deneyimlerin,

devam etmesinin yada çok daha üstün biçimde

devam etmesini istemek.

Bu yüzden; hayatımızdaki olumlu deneyimlerin,

bizi ölüm ve ondan sonraki yaşam hakkında düşündürmeyi

sağlayan kriterler olduğunu kabul etmeliyiz.

Hastalıkların rehberliğinde böyle bir düşünce etkinliğine girilmesi, son derece sakıncalı bir durum oluşturur.

Çünkü; hastalıkların olmadığı ebedi bir hayatı düşlemek, insanın arzulanacağı bir yaşam biçimi değildir.

Hastalığın olmadığı bir yaşam düşlemek, bir taşın varlığına özlem duymaktan farklı bir eylem olmaz.

Hastalıklar sayesinde; Tanrı ve onunla ilgili kavramları düşünen insanlar, cahil insanlardır.

Devamlı ölüm ve yaşamın var olduğuna,

gezeganimiz dışında

tanımlanamayan büyüklükte bir evrenin olduğuna,

mevsimlerin ve sürekli değişkenlik gösteren doğa olaylarının varlığına dikkat etmemek veya gözlerini yummak; dolayısıyla da Tanrı ve onunla ilgili kavramları sorgulamak için hastalanmayı beklemek, ancak onların yapabileceği bir eylemdir.

Hastalıkların etkileri konusunda, cahil ve entelektüel ayrımı yapmak yeterli değildir. Konunun, fakirlik ve zenginlik kavramlarıyla ilgili güçlü bir etkileşimi de vardır.

Fakirlerin; Tanrı ile ilgili kavramları düşünmesi için, hasta olmalarına gerek yoktur.

Çünkü; yaşadıkları hayatın zorluğu ve problemlerinde çıkış yolu bulamamaları nedeniyle, başvuracakları tek kaynak Tanrı'dır.

Yarı aç yarı tok gezerken,
ev kirasını denkleştirmeye çalışırken,
çocuklarına harçlık veremezken,
hastalıkların vereceği aydınlanmayı
zaten yeterince yaşamaktadırlar :)

Bunların üstüne bir de hastalıkların eklenmesi,
ancak; Tanrı kavramına karşı,
bir nefretin oluşmasından farklı bir sonuç doğurmaz.

Hastalıklar; bir aydınlanma yaşatacaklarsa,
bunu ancak zenginler vasıtasıyla yapabilirler :)

Çünkü;

ekonomik olarak hiçbir problem yaşamayan insanların,

Tanrı'yı düşünmelerini sağlayabilecek

en önemli sebepleri hastalıklar olur.

Güzellik ve çirkinlik, güçlülük ve güçsüzlük, zekilik ve aptallık gibi insanın rahat yaşamasına etki eden pek çok kavram, bu konuda kullanılabilir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki :

Hastalıkların; az önce belirttiğimiz avantajlı özelliklere sahip olan kişilerin, Tanrı ve diğer kavramları daha çok düşünmelerini sağlayabileceğini,

diğer kişileriye; bu kavramlar hakkında daha çok isyana sevk edici düşüncelere iteceğini düşünmek,

daha mantıklıdır.

DIYET

kara toprak

bağladı beni

kopmaz

kırılmaz

nefes aldirmaz

sımsıkı zincirlerle

bu ne biçim diyet

kıpırdatamıyorum dilimi bile

ödetiyor verdiği nimetlerin bedelini

kara toprak

alıkoyamıyorum kendimi

ahırdaki inekler

ağıldaki koyunlar gibi hissetmekten

KANATSIZ TERÖRİSTLER

1.BÖLÜM

Terör; Dünya'nın karşı karşıya olduğu
en büyük problemlerden biri.

Terör; kişiler, örgütler hatta devletler tarafından bile uygulanan insanlık dışı bir yöntem.

Teröristlerin; terörü haklı göstermek için kullandıkları sebepler, saymakla bitmiyor. İnsan hakları
ihlalleri,

özgürlük, fırsat eşitsizliği, açlık vb.

Gösterilen sebeplerin ciddiyetini görmezden gelmemizin,

bizi insanlığımızdan çıkaracağından hiçbir şüphem yok.

Aynen bu sorunları çözmek için; teröristlerin yaptıkları eylemlerin, bizi insanlığımızdan
çıkaracağından

hiçbir şüphem olmadığı gibi.

Haksızlıklar karşısında göstermemiz gereken tepkilerde,

örnek almamız gereken kişinin

Gandhi olduğunu düşünüyorum.

Gandhi'nin,

konu hakkındaki düşüncelerine kısaca değinelim:

İngilizler, Hindistan'ı sömürgeleştirip,

Hint halkının hemen her insan hakkını ihlal ettiğinde;

Gandhi önderliğindeki tepkileri, pasif direniş olmuştur.

Hintliler; İngilizler'in istediği hiçbir şeyi yapmayarak, onları ülkelerinden kovmayı başarmışlardır.

Pasif direniş sırasında, Gandhi'ye kendi halkından tepkiler oluşmuştur. İngilizler'in kendilerine
işkence yaptıklarını ve öldürdüklerini söyleyerek, savaşmaları gerektiğini

öne sürmüşlerdir.

Gandhi; eğer İngilizler'e savaş açarlarsa,

İngilizler'in kendilerine yine işkence yapacaklarını ve

kendilerini öldüreceklerini söylemiştir.

Hiç bir savaş,

bunlar göze alınmadan kazanılamaz demiştir.

Ama pasif direnişle, İngilizlerin ülkelerinde bulunma

sebeplerini yok etmiş olarak,

onları gitmeye mecbur bırakacaklarını söylemiştir.

Böylece İngilizler'in katili olmaktan, ellerine İngiliz kanı bulaştırmaktan, kendilerini koruyacaklarını söylemiştir.

Ve halkı da onun düşüncesi yolunda, hem İngilizler'i

ülkesinden kovmuş hem de katil olmanın günahından

kendilerini korumuşlardır.

İnsanlar; haksızlığa uğradıklarını düşündüklerinde,

ellerinde böyle bir silah varken, neden katil olmanın

günahını boyunlarında taşımak istemektedirler?

Bu noktada sizlerle birlikte, teröristlerin profilini

çıkarmamız gerekmektedir. Ancak; ben konuyu çok geniş

tutmayacağım. Çünkü; inançlar uğruna terörizm yapanların

nedenleri, zaten oldukça açıktır.

Bu kişilerin,

müritleri oldukları dinlerin öğretilerine bakmak yeterlidir.

2.BÖLÜM

Konumuz; dini inançları dışında, terörizmi bir araç olarak kullanan kişilerin profilini çıkarmaya çalışmaktır.

Biz bu kişilere **kanatsız teröristler** diyeceğiz.

Bu kişiler için, iki genel özellik

belirlemenin uygun olduğunu düşünüyorum:

1-Öldükten sonra yaşamın olduğuna, Tanrı kavramına ve Dünya'da yaptıklarının cezasını veya mükafatını sonsuza dek göreceğine inanmamak.

2-Dünyevi yasalar (**devlet yasaları**) ve toplum tarafından cezalandırılma veya mükafatlandırılma durumlarına aldirmamak.

Bu çeşit teröristlerin durumu, bence çok ilgi çekicidir.

Çünkü; Dünya'da güzel yaşayabilmek için, Dünya'yı bir cehenneme çevirmeyi göze almaktadırlar.

Üstelik; öldükten sonra,

her hangi bir karşılık göreceklerine inanmadan.

Onların bu davranışlarının altında yatan nedenleri incelemenin, önemli olduğunu düşünüyorum.

3.BÖLÜM

Düzene başkaldırmak;

buna Tanrı da dahil,

en basit olarak düzenden memnuniyetsizliği gerektirir.

İnsanların, bir düzenden memnun olmamalarınınsa

temelde iki nedeni vardır:

Birincisi; temel ihtiyaçların yani beslenme, sağlık, vb.

tatmin edici bir biçimde sağlanamaması veya

hiç sağlanmaması.

İkincisi ise; eldeki olanakların istenildiği oranda kullanılmasının engellendiği, özgürlüğü kısıtlayıcı sorunlar.

Teröristler söz konusu olduğunda, özgürlüğü kısıtlayıcı tutumlar, çok farklı anlamları içinde barındırıyor olabilir.

Mesela saltanatın olmaması, tek parti yönetimine dayalı sosyalist bir sistemin olmaması gibi :)

Bu sorunların yok edilmesi konusunda, ölümü dahi göze almak, yaşanan şartların insana en az ölüm kadar dayanılmaz görülmesiyle mümkün olmalıdır.

Tabii isyan eden teröristlerin, entelektüel seviyelerinin de kendi içlerinde bir ayrımı oluşturacağını düşünmek, mantıklı olur.

Çünkü; olaylara bakış ve karşı çıkışın, entelektüel seviye ile doğru orantılı olarak değişkenlik gösterdiği aşikardır.

Hiç okuyanla okumayan bir olur mu :)

Cahil insan ile entelektüel insanı hayatından bezdirecek şartlar, niceliksel ve niteliksel olarak farklılıklar ortaya çıkarmalıdır.

Karşı çıkış ve bakış açısındaki farklılık, bireysellik ve toplumsallık açısından kendini göstermelidir.

Cahiller; kendini ve yakın çevresini göz önüne alarak, maddi ihtiyaçları çerçevesinde isyan ederler.

Çünkü özgürlük ve insanlık kavramlarını, derinlemesine anlayabilecek kapasiteye sahip değillerdir.

Entelektüellerse, tüm insanlığı eylemlerinin çıkış noktası olarak ele alırlar. Hem maddi hem de özgürlükle ilgili

ihtiyaçların, tavizsiz olarak karşılanmasına çalışırlar.

Bu iki kategorinin de kendi arasında, farklılıklar göstereceğini düşünmeliyiz.

Cahil ve entelektüel teröristleri,

kendi aralarında sağlıklı ve sağlıklı olanlar diye

ikiye ayırmak gerekir.

Teröristin sağlıklısı sağlıksızı olur mu demeyin.

Olur.

Eğer tüm terör uygulayanları sağlıksızlık,

delilik kategorisine alırsak

işin sonunu getiremeyiz.

Çünkü; tarihte sömürgeciliği uygulamış tüm devletleri ve onların halklarını da deli kapsamı içine almamız gerekir.

Zaten; tüm teröristleri akıl hastası olarak

değerlendirirsek, mevcut sistem dahilinde

onlara ceza da vermemeliyiz.

Bu kısa açıklamadan sonra, konumuza devam edelim.

Cahil teröristler,

hareketin militan kadrosunu oluşturmalıdırlar.

Çünkü, ideolog kadrosuna girecek eğitimleri yoktur.

Eğitimsiz insanlar, genelde halkın alt tabakalarından

geldikleri için; harekete entelektüel anlamda katkıda

bulduklarını düşünemeyiz.

Cahil kanatsız teröristleri,

sağlıklı ve hasta olarak ikiye ayırmalıyız.

Sağlıklı cahil teröristlerin, yaşadıkları maddi şartların ölüm vb. risklerden daha kötü olamayacağını düşünerek

hareket ettiklerini varsaymalıyız. Teröristlerin; ideolog kadrolarının fikirlerini, bu durumdan kurtuluşun

tek çaresi olarak görüyor olmalıdırlar.

Sağlıksız cahil teröristlerin; eylemlere katılma sebepleri, daha karmaşık bir neden zincirine sahip olmalıdır.

Bu kişilerde, iki ana özellik olduğunu düşünmekteyim.

Sadizm ve aidiyet saplantısı.

Sağlıklı cahil teröristlerde saldırganlık;

hareketin başvurmak zorunda olduğu,

mecburi bir saldırganlık olarak görülüyor olmalıdır.

Çünkü; her düzen kendini korur. Kendini yok etmek

isteyenlerin amaçlarını gerçekleştirmelerini,

kaba yöntemlerin de dahil olduğu önlemlerle

engellemeye çalışır.

Sağlıksızlarda bu durum, çok daha farklı olmalıdır.

Onlardaki saldırganlık,

bence sadizmin bir parçası olan saldırganlıktır.

Her toplum sadizmi,

anormal bir davranış olarak görüp cezalandırır.

Bu insanlar, davranışlarını kısıtlı bir çevrede de olsa, yasal hale büründürmek için bu örgütlere katılıyor olmalıdırlar.

Her terörist örgütlenmede,

büyük acılara katlanılması gerekir.

Buna rağmen;

sağlıksız cahil teröristler kategorisine,

mazoşistleri ve sadomazoşistleri dahil etmemek gerekir.

Çünkü mazoşizm kendini küçük görmeye,

değersizliğe karşılık gelen bir kavramdır.

Kanatsız teröristler gibi,

kendini hak etmediği yerlerde gören kişilerin mantığına
dayanan düşünceyle, taban tabana zıttır.

Suçluluk duymaya ve

kendini aşağı görmeye dayalı olan mazoşizm;

insanın Tanrı'ya karşı acizliğini ve

günah kavramlarını içinde barındıran,

dini düşünceleri benimseyen teröristlerin

bir özelliği olmalıdır.

Bu yüzden de sağlıksız cahil teröristler;

etkinliği çok daha fazla olan,

(Dünya'da din taraftarlarının ateistler ve dinsizlerden ezici çoğunlukla fazla olmasından dolayı)

şartların çok daha müsait olduğu

dinsel terörist hareketlere katılarak,

sadizmelerini yasallaştırma fırsatını teperler.

Çünkü yalnızca bir kul seviyesine indirgenmek,

onları oldukça rahatsız edecektir.

Dinsel devrimlerde yer alanlar,

sadomazoşist eğilimleri olan kişiler olmalıdırlar.

Sadomazoşistler, Tanrı karşısındaki acizyetlerini kabul

ederken ; ona uymayanlar karşısında da efendileşip

saldırganlaşarak, ceza verici konumunda olmayı

kendilerine uygun görmelidirler.

Şimdi de aidiyet saplantısından

neyi kastettiğimizi açıklayalım:

Her terörist grup, kendini ona sunan insanların
oluşturduğu birlikteliğin bir ürünüdür.

Çünkü; kurulu bir düzene karşı çıkmak ve
onu yıkmaya çalışmak, büyük fedakarlıklar gerektirir.

Sağlıklı cahil teröristlerin, kişisel heveslerini
düşünmeden, örgütteki görevlerini yerine getirdiklerini
düşünebiliriz.

**(Bu söylemimizin, hayat şartlarının zorluğundan dolayı terörizme başvurmakla çelişkili olduğu
düşünülebilir.**

**Ama şunu unutmamak gerekir: Toplumun güçlenmesi,
bireyin güçlenmesini de sağlar.)**

Ancak; sağlıksız cahil devrimcilerde durum,
bundan farklı olmalıdır.

Onlardaki aidiyet kavramı,
kişisel acziyetten kaynaklanmalıdır.

Sağlıklı cahil teröristler,
amaçları için harekete kendilerini verirlerken;
sağlıksız cahil teröristler, kendi kişisel amaçları için hareket içindeki birlikteliği kullanıyor
olmalıdırlar.

Bu kişiler, terörist faaliyetler içine girdikleri için;
düzenden memnun olmadıklarını söyleyebiliriz.

Ancak; içine girdikleri hareketin amaçlarını,
cehaletlerinden dolayı ya tam anlamıyor ya da kötünün
iyisi mantığıyla, kendi yalnızlıklarından kurtulmanın

bir yolu olarak, onu kabulleniyor olmalılar.

Düzeni reddediyor olmaları, onları düzenin parçası olan insanlardan ayırmalı ve yalnızlaştırmalıdır.

Toplum tarafından bu yüzden garip ve asi görülen kişiler, terörist hareket içinde, önemli bir birey vasfı kazanmalıdır.

Bu en azından, hareketin niceliksel güçsüzlüğünün ona armağanı olarak değerlendirilebilir.

Çünkü; samimiyetsizlik eninde sonunda kendini ortaya koyar.

Bilinen bir laf vardır:

Devrimler önce kendi çocuklarını yer.

Ayrıca bu tip terörist hareketler, kendi içinde toplumda yasaklanan uygulamaların olmadığı bir yapıya sahip olmalıdır.

Çünkü; son derece küçük bir toplulukta, kısıtlı imkanlar söz konusu olacaktır. Mesela; devlet tarafından aranan

insanların evlenmesi beklenemez. Cinsel ihtiyaçlarını da bu küçük topluluk içinde, toplum kurallarına bağlı kalmadan tatmin edeceklerini düşünmek mantıksız olmaz.

Dinsel ritüelleri reddettikleri de hesaba katılırsa, cinselliklerini son derece özgür biçimde yaşadıkları varsayımında bulunabiliriz.

Eylemlerin yasaklı olması da belirli bir çekiciliği içinde barındırmalıdır. Terörist örgüt elemanları, sürekli yakalanma riski yaşayacaklarından, genelde insanların şikayet ettiği tekdüzeliğin olmadığı bir hayatı yaşayacaklardır.

İnsanların büyük paralar harcayarak elde ettikleri

adrenalin patlamaları,

onların hayatlarının bir parçası haline gelecektir :)

Tüm bu sebeplerden dolayı; sağlıksız cahil teröristlerin, toplum tarafından uğrayacakları yaptırımları,

göz ardı ettiklerini söyleyebiliriz.

Ayrıca, bu tip hareketlere bir kez dahi katıldığında;

karşılığında görülecek cezanın büyüklüğü,

onları bu yolda devam etmeye

zorlayıcı bir etken olmalıdır.

Şimdi de entelektüel kanatsız teröristlerin analizini

yapmaya çalışalım:

Entelektüel kanatsız teröristlerin, örgütün yönetici ve

ideolog kısmını oluşturdukları düşünülmelidir.

Çünkü entelektüel olmaksızın bir ideoloji yaratılamaz.

İdeolojisi olmayan hiçbir siyasi eylem de olamaz.

Genel olarak bir toplumda; entelektüellerin az olduğunu

göz önüne aldığımızda, cahil devrimcilere nazaran

niceliksel olarak, çok az olduklarını söyleyebiliriz.

Sağlıksız entelektüel teröristlerin,

genel olarak iki özellikleri olduğunu göz önüne alıyorum.

Bunlar sadizm ve Tanrı saplantısıdır.

Çünkü; sadizmle birleşen entelektüelliğin

en alakalı olduğu akıl sorunları,

saldırganlıkla birleşen, megalomani ve Tanrı saplantısıdır.

Sadist entelektüel teröristlerin özellikleri,

sağlıksız cahil teröristlerle aynı özelliği taşımalıdır.

Aradaki tek farkın, entelektüel olanların cezalandırmak

için; çok daha fazla sebep bulacak zekaya sahip olmaları ve konumlarından ötürü, çok daha fazla kişiyi

cezalandırma yetkisinde olduklarını düşünebiliriz.

Sadizmin, entelektüellikle zıtlık taşıdığı düşünülebilir.

Ama şu unutulmamalıdır:

Bir insanın; bazı konularda önemli kuramlar

geliştirebilecek zekaya ve bilgiye sahip olması,

onun akıl sağlığının da tam olarak yerinde olması

zorunluluğunu ortaya koymaz.

Bunun en güzel örneklerini

Friedrich Nietzsche ve Marquis de Sade de görebiliriz.

Şimdi de Tanrı saplantısını açıklayalım:

Terörist hareket içindeki bu tip insanlar;

megalomaniye tutulmuş, herkese kendi hakimiyetlerini

kabul ettirme çabasındaki insanlar olmalıdırlar.

Bu yüzden bilgi ve zekalarını,

yalnızca örgüt içinde yükselmelerine yardımcı olması için kullandıklarını söyleyebiliriz.

Gerçek potansiyellerini;

hareketi ele geçirmek için harcadıklarını,

bu nedenle harekete teorisyen olarak katkıda bulunma

şanslarının pek olamayacağını da ekleyebiliriz.

Hareket içinde lider kadrolarda

yer alıyor olmalıdırlar. Pratik çözüm önerileri ve insan ilişkilerindeki yetkinlikleriyle dikkat çekmelidirler.

İnsan ilişkilerindeki yetkinliklerini,
kişisel amaçlarına ulaşmak için kullandıkları,
hareket içindeki etkinlikleri arttırdıkça,
hareketin de antidemokratikleştirdikleri kabul edilebilir.

Çünkü megalomaniden dolayı,
her şeyi kendileri bildiği için;
başkalarının düşünceleri de onlarla çatıştıkça,
anlamını kaybetmelidir.

Amaçları yalnızca,
hareketin en tepesine yerleşmek olmalıdır.
Tanrı gibi üstün olma takıntıları yüzünden,
Tanrı'cı terörist hareketler arasında onları görmek,
imkansız olmalıdır.

Sağlıklı entelektüel teröristleri, alt ve üst düzey entelektüel teröristler olarak ikiye ayırabiliriz.

Alt düzey entelektüel teröristler,
üst düzey entelektüeller kadar
beyin kapasitesine sahip olmamalarına rağmen,
ideolojiye az da olsa katkıda bulunabilirler.
Üst düzey entelektüellerin ortaya koydukları,

beyinsel etkinliklerin tümünü anlayabilme ve uygulayabilme kapasitesine sahip olduklarını varsayabiliriz.

Hepsinin, çok nitelikli

eylem adamları olduğunu düşünmemiz gerekir.

Bu yüzden; hareketin yönetici kadrosunda bulunmalıdırlar.

Üst düzey entelektüeller, hareketin ideolog kadrosunda yer almalıdırlar. Karşıtı oldukları düzene, entelektüel eleştiriler yöneltebilecek kapasitede olmalıdırlar.

Bunu yapabilmeleri için, çok sağlam mantık dizgesine sahip olduklarını kabul edebiliriz.

İlkelerine bağlılıkta gösterdikleri sadakatte, tavizsiz olmalıdırlar.

Çünkü; karşı çıkışlarının ciddi mantıksal açılımları olmalıdır.

Bir düşünce, ne kadar çok delille ilişkilendirilirse, ona inanç da o kadar artar.

Zekalarından dolayı, diğer teröristlerin göremediklerini görebilmeleri ve ilkelerine olan bağlılıkları, onları yalnızlaştırmalıdır.

Bu yalnızlık, onların ideolog yanlarını daha da güçlendirmelidir.

Yalnızlıklarının, düşünsel faaliyetlere daha çok zaman ayırmalarını sağladığını varsayabiliriz.

Tabi bu özelliklerinin, onları insan ilişkilerinde, daha da başarısız kıldığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Çünkü; diğer insanlarla ilişkilerinde olan kopukluk, aradaki bilgi ve bakış açısındaki farklılığın

zaman geçtikçe derinleŖmesiyle,

daha da çoğalır diyebiliriz.

Aradaki bu kopukluk arttıkça,

harekete olan bağlılıkları aynı oranda artmalıdır.

İçinde eliŖki barındıran bir söylem gibi görünse de

açıklaması basittir:

Tüm bu bezdirici Ŗartlara rağmen,

harekete bağlılıkları artmalıdır.

Çünkü; hoŖlanmadıđı insanları yetiŖtiren düzen,

onun ideoloğu olduğu düzen değildir.

Çünkü; yandaŖlarıyla bilinç düzeyindeki farklılık,

onları her gün biraz daha yalnızlaŖtırmalıdır.

Yani harekete bağlılık artmalı ama;

hareketteki insanlara sevgi bazındaki bağlılık, azalmalıdır.

Bu, daha acımasız bir teorisyen olmalarını sağlamalıdır.

Çünkü insan sevgisi

ne kadar çok korunursa,

insanlara karŖı acımasızlık o kadar azalır.

İnsan iliŖkileri zayıf olduğundan dolayı;

Örgüt içindeki yerlerinin,

ne kadar iyi konuŖmacı olduklarına göre

belirlendiğini kabul edebiliriz.

Çok iyi konuŖmacılarsa;

alt düzey entelektüeller tarafından korunup

üst düzey yönetici,
değillerse bir bilen olarak,
alt yönetim kadrolarında
yer aldıklarını düşünebiliriz.

Din dışı yapılanmaya sahip terörist örgütlerin yapısını, bilimsel gerçekler ve felsefi etkinliklere göre
ortaya koymaya çalıştım.

Umarım terörle mücadele eden herkes için
aydınlatıcı olur.

Sonuç olarak da şunu söyleyebilirim:

Terör, günümüzde çeşitli örgütler ve devletler tarafından uygulanmaktadır. Terörü uygulayanlara bir
ders,

terörle mücadele edenlere bir güç olması dileğimle yazımı, Buda'nın bir sözüyle bitirmek istiyorum:

Katledenlerin vahşetini gördükçe,
öldürülenleri haklı buluyorum.

KÜÇÜK İNSANLIK

azcık yer

azcık içersiniz

azcık gezer

azcık eğlenirsiniz

aşkın azcığı olsa

onunla da yetinirsiniz

TERS TEPKİLER

İnsanların aynı tepkileri verdikleri durumlar var mıdır?

Üzüntü verici olarak tanımlanan bir haber,

herkesin ağlamasına neden olur mu ?

Mutluluk verici olarak tanımlanan bir haber,

herkesin gülmesini sağlar mı ?

İnsanların belli durumlar karşısında vermiş oldukları,

genel tepkiler vardır:

Mutlu olduklarında gülmek,

üzüntülü olduklarında ağlamak vb.

Ancak; bu durumun dışına taşan ve

bizim temizlememiz gereken durumlar da var :)

İnsanlar ağlarken gülmeye,

gülerken ağlamaya başlayabilmektedirler.

Örneğin; bazen sporcular

çok önemli bir madalya kazandıklarında,

yüzlerindeki mutluluk ifadesinin yerini birden,

gözyaşlarıyla süslenmiş acılı bir yüz ifadesi kaplar.

Bu durum;

mutluluğun en üst seviyeye çıkışının göstergesi,

belli bir trans haline geçiş,

kendini kaybediş olarak görülür.

Şimdi biz, bu durumun gerçek nedenlerini ortaya koyalım.

Bir sporcunun birincilik madalyasını aldığıında,

ağlamasına yol açabilecek nedenleri düşünelim.

Bu gözyaşları ancak;

başarıyı sağlayan eylemler zinciri arasına saklanabilir.

Bir sporcu böyle büyük bir başarıyı yakalayabilmek için; çok uzun zaman boyunca,

çok büyük emekler harcamak zorundadır.

Ve her başarı, insanın ondan sonraki yaşamı için
yeni bir dönüm noktası olur.

Ona yeni fırsatlar açar.

Bu yüzden de girilen yarışmanın kaybı, hem harcanan
zamanın ve çabanın yok olması hem de gelecekteki
olanaklardan mahrum kalma olasılığı içerir.

Böyle bir durum, insan için önemli bir stres kaynağıdır.

Oluşan mutluluk tablosunun ardındaki gözyaşları,
kişinin o başarıya ulaşırken çektiği acıların
bir özeti olarak karşımıza çıkar.

Tamamen gerçektirler.

Mutluluğa yol açan etmenlerden
farklı psikolojik açımları vardır.

Siz hiç, amatör lig takımını yenen birinci lig takımın
gözyaşlarına boğulduğunu gördünüz mü?

Göremezsiniz.

Çünkü; birinci lig takımının, amatör lig takımını yenmesi için çok çaba sarf etmesine gerek yoktur.

Onları yendikleri için takımın değeri artmaz.

Söylemimize şöyle bir eleştiri gelebilir:

Büyük başarılar elde etmek için çekilen acılar,
mutluluğa dönüşmüyor mu?

Acıların belli durumlarda mutluluğa dönüştüğü
kabul edilebilir. Ama genel-geçer bir kavram olamaz.

Hastalıklar sonucunda acı çeken ve

bir uzvunu kaybeden kişinin

hangi mutluluğu yakaladığı sorusuna cevap verilemez.

Yada sevdiği kişileri kaybedip, bir daha aynı duyguları

hissedemeyerek ölen kişilerin durumlarını

örnek gösterebiliriz.

Diyebiliriz ki; gelen başarı ardından dökülen gözyaşları, aslında mutluluğun getirdiği bir durum değildir.

Aslında; bizim olayın bir parçası olarak algıladığımız

eylemler, içinde bulunulan durumlardan

farklı yapıları barındırır.

Mutluluk için geçerli olan söylemimiz, mutsuzlukla ilgili kavramlar karşısında ne durumda acaba?

Ölen birinin ardından ağlayan bazı insanlar, birden

gülmeye başlayabiliyorlar. Bu durum; diğer insanlar

tarafından, karşılaşılan derin acıdan dolayı,

sinirlerin bozulması olarak yorumlanır.

Aslında ağlayışın sebebi de gülüşün sebebi de

doğal ve birbirinden farklı tepkilerdir.

Ana kaynaktan meydana gelen,

ama birbirinden farklı olayların tezahürleridir.

Kişi ağlar.

Çünkü; ölen kişi bir yakındır. Yaşanmışlıkları vardır. Belli oranda sevgi vardır. Toplumsal baskılar vardır.

Yakın olunan kişinin ölümünden

üzüntü duyulmasını gerektirir.

Kişi güler.

Çünkü:

Ağlarken aklına,

kaybedilen kişinin ölümünden duyulan rahatlama gelir.

Mutluluğun sebebi, çok farklı kaynaklardan olabilir.

Ölen kişi, hayatı boyunca

onu bir başkasından daha çok sevmiş olabilir.

Yani kıskançlık söz konusu olabilir.

Kıskançlığın kişide yaratmış olduğu yoğun üzüntü son

bulmuştur. Kişinin ölümünden sağlanan rahatlama

onu mutlu etmiştir.

Yada kin söz konusudur.

Ölen kişi tarafından affedildiği sanılsa bile

yaptığı kötülük, kişi tarafından asla affedilmemiştir.

Fakat; gerek ölenin güçlü olması, gerekse toplumsal

baskılar yada hukuki yasaların caydırıcılığı yüzünden

karşılık verilememiştir.

Hesap günü o gündür.

Sonuç olarak diyebiliriz ki:

Yaşamımızda ters tepkilere yer yoktur.

Olaylar karşısında verilen tepkiler,

olağan şartlarda değişmez.

Sadece gizlenir.

Günü geldiğinde de açığa çıkar.

Tabi şunu da göz ardı etmemeliyiz.

Önem verilen konular, kişiden kişiye değişiklik gösterebilir.

Birinin hakaret olarak kabul ettiği durum,

diğeri için önemsiz görülebilir.

Ancak; kim kendine hakaret edildiğini düşünürse,

hissedeceği duygu aynıdır.

Vereceği tepkinin şiddeti ise; gücüne, insan severliğine yada kanunlardan ne kadar korktuğuna göre değişebilir.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 13

Nisa: Bugün Nurilerle buluşacağız biliyorsun.Geç kalma !

Bilge Adam: Bugünkü görüşmem çok önemli Nisa !

Kaç aydır işsizim.Çok stresliyim.Hemen hazırlanmalıyım.

Hiç bir şey için söz veremem.

Mülakata ilk olarak beni alacağını söyledi personel müdürü.

Nisa ! Kuru temizleyiciye bıraktığın takım elbisem

ve gömleğimi nereye sakladın.

Bir türlü bulamıyorum.

Hadi lütfen ! Daha fazla uzatma da yerlerini söyle.

Nisa: Neyi saklamışım ?

Bilge Adam: Bu sorunun kaç yumruk değerinde olduğunun bilincinde olarak cevap vermeni istiyorum.

Yoksa; bilinç diye bir kavram senin için yalan olacak.

Nisa: Benimle bu tarz konuşmalarda bulunma !

Yoksa alnında ne çıkar biliyor musun?

Bilge Adam: Ne çıkarmış ?

Nisa: Ayakkabı numaram.Mülakat için içeri girmeye çalıştığında sekreter sana ‘ ‘Hayır beyefendi 36 numaralı mülakatçıya daha çok var.Lütfen sıranızı bekleyin’ der.

BEDEN VE RUH PROBLEMİ

1.BÖLÜM

Ruh ve bedenin mahiyeti, insanın felsefi gelişimi boyunca onun kafasını karıştırmış olan bir problemdir.

Kimilerine göre ruh ve beden,

birbirinden ayrı kavramlara karşılık gelir.

Bu düşünce genel olarak,
dinsel öğretiler tarafından benimsenmiştir.
Kimilerine göre ise ruh, beynin bir işlevidir.
Bedenin bir parçasıdır.
Bu düşünce genel olarak, Tanrıtanımaz ve dinsiz
öğretilerde kendine yandaş bulmuştur.
Beden ölümlü, ruh ise ölümsüz olarak görülür.
Beden genel olarak; dünyevi zevklerin ve günahların bir
kaynağı, ruh ise aydınlanmanın ve kutsal değerlere
ulaşmanın bir kapısı olarak görülür.
Bu probleme yanıt verebilmek için;
bedenin ve ruhun birbirlerine göre
ayırt ediciliklerinin ne olduğunu,
birbirlerini ne derece etkileyebildiklerini,
beden ve ruhun birbirinden ayrılabilir olup olmadığını
çözüme kavuşturmamız gerekir.

2.BÖLÜM

Beden ve ruhun birbirinden farklı cevherler olduğunu
kabul etmek için, ne gibi kanıtlar öne sürebiliriz?
Bedenimizin durumlara verdiği tepkiler olarak terlemek,
kalp atışındaki hızlanma, mide bulantısı gibi
örnekler gösterilir.

Ruhumuzun bu durumlara verdiği tepkiler olarak ise;
sevmek, düşünmek, üzülme gibi örnekler gösterilir.

Bu tepkilerin ortak yönlerini bulabilirsek,
beden ve ruh ikileminin olup olmadığını da çözebiliriz.

Terlemek bedensel bir tepkidir ve ruhta da etkilerini
gösterir. Terlemeye hava sıcaklığındaki artış neden olur.

Ruhsal tepki olan, düşünme yetisini olumsuz etkiler.

Ancak terleme, güzel bir kız karşısında konuşmaya çalışan bir erkekte de görülen bir durumdur.

Ama burada şu unutulmamalıdır.

Beden; karşı cins karşısında bir uyarılma
gerçekleştirmeden, ruhsal olarak kabul edilen sevme ve
düşünme gibi tepkiler ortaya çıkmaz.

Düşünmek ruhsal bir tepkidir.

Ancak; bedenin aldığı uyarılara bağlı olarak gerçekleşir.

Her düşüncemiz, nesnelere ve bunlarla ilişkili olaylara
bağlı olarak gerçekleşir.

Üzülürüz.

Çünkü; bizi, bedensel olarak zor durumlara sokan
bir olayla karşılaşmışızdır. Evimiz yanıp kül olmuştur.

Artık, çok daha fazla çalışmak zorunda kalacağız.

Kısaca şunu söyleyebiliriz: bedensel bir tepki olmaksızın, ruhsal olarak kabul edilen tepkiler ortaya
çıkamaz.

Örneğin sevgi, bize (**bedenimize**) iyi davranan kişilerle tanışıldıktan sonra edindiğimiz bir tepkidir.

Sevilen çocuk, sevmeyi öğrenir önermesinin

bir kanıtı olarak karşımıza çıkar.

Sevgi, iki varlık karşılıklı olarak

birbirinin çıkarına çalıştığı sürece,

güçlenerek devam eder.

3.BÖLÜM

Peki her şey bu kadar basit mi?

Beden uyarılır ve ruh olarak tabir edilen mekanizma,
işlemeye başlar.

Böyle bir önermeyi kabul ettiğimizde, bizi çıkmaza
sokabilecek durumların varlığını görmezden gelmiş oluruz.

İşi kısa yoldan halledip kaçmak bize göre değil.

Korkusuzca sorgulamaya devam edelim.

Eğer; bu konuda doğru dürüst bir sonuca ulaşamazsam,
işin sonu ruh çağırma seansına kadar gidecek sanırım :)

Hemen karşıt düşüncemizi harekete geçirelim.

Bedenimiz, yiyeceklerimizi seçmemize neden olur.

Bedenimizin,

bize nahoş olarak tanımladığı maddeler vardır.

Bunları; bedenimizin dil, burun gibi organları tarafından uyarmalarına karşın tüketirsek,
gideceğimiz yer genelde hastane olur :)

Bozulmuş sütleri bedenimizin uyarısına rağmen içersek,

ağaç kabuklarını yemek yaparsak,

bu sonucu da hak etmiş oluruz :) dediğinizi duyar gibiyim.

Eğer beden bunu yapabiliyorsa;

neden daha yararlı olanı seçmemiz konusunda da

bir uyarıcı görevi görmesin ?

Örneğin; ekmek ve su yerine, daha çok vitamin ve protein içerikli yiyeceklere bizi yönlendirmesin?

Bu örnek aşılması zor bir dağ gibi karşımıza çıktı.

Aldığım dağcılık kurslarının,

bir gün işime yarayacağını biliyordum :)

Bu önermeyi ortaya atarsak; aynı vitamin ve protein değerine sahip yiyecekler arasında da bedenin bir seçim

yaptığı gerçeğini, görmezden geliriz.

Örneğin; baklagillerin içerdiği protein ve nişasta,

vücudumuz için gerekli bir maddedir.

Biz bu ihtiyacımızı; besin değerleri hemen hemen aynı

olan mercimekle de giderebiliriz, kuru fasulye ile de.

Karnımızı, mercimekle doyurduğumuzda midemizdeki

gurultu sona erer, kan şekerimiz dengeye ulaşır.

Ama tatmin olmayan bir mekanizma hala oradadır.

İnsanların bu konudaki ihtiyaçlarını gidermekteki

tercihleri, genel olarak kuru fasulye olur.

Daha pahalı olan, daha lezzetli olan.

Aynı örneğimizi,

cinsel isteklerimizin karşılanmasında da kullanabiliriz.

Bir erkeğin, cinsel ihtiyacını bedensel olarak karşılaması için; sıradan bir karşı cins yeterlidir.

Ancak insanlar, güzel olarak gördükleri karşı cinslerin

peşinden koşarlar.

Sonuç olarak diyebiliriz ki: güdülerin doyurulmasında,

bedensel ihtiyaçların ötesinde kriterler ortaya koyan

bir mekanizmaya sahip bulunuyoruz.

Bedensel uyarımlarla harekete geçen ama;

bedensel mekanizmadan farklı olan.

Güzellik gibi, zararlı maddeleri ayırt etmekten

öteye işlevi olan tat alma gibi.

Bu mekanizmayı, ruh olarak tanımlayabiliriz.

Fazla acele ettiğimi ve kendimle çeliştiğimi söyleyenler olduğunu duyuyorum.

Diyorsunuz ki; hani beden daha yararlı olanı seçmemizi

sağlayan bir mekanizmaya sahipti.

Demek ki daha tatlı olan kuru fasulyeyi seçtiren de

bedendir.

Haklısınız :)

Daha tatlı olan, bedensel olarak

artı bir yarar sağlamıyorsa

o zaman ruhsal bir tatmin sağlıyor demektir :)

Tat duyusunda artışa neden olan kuru fasulye,

bizi daha mutlu ediyorsa;

ruhun doyurulmasının bedenini doyurulmasından

daha zor olduğu sonucuna varabiliriz.

Güzellik örneğinde de durum değişmez.

Beden, sıradan kadınlarla da cinsellik güdüsünü

doyurabilir. Vücudundaki cinsel gerginliği,

sıradan bir kadınla da üzerinden atabilir.

Ama ruh, sıradan yerine güzel olan kadınla

birlikte olmayı ister.

Daha güçlü ve sağlıklı sıradan bir kadının,

kendi yaşamına daha çok katkı yapabileceğini bilse bile, tercihini güzel olandan yana kullanır.

Güzel olanın, bedensel olarak daha güçlü uyarılara sebep olacağı kesindir. Kalp atışındaki hızlanma, cinsel

birleşmeden alınan zevkin çok daha fazla olması vb.

Bu yüzden de bedenini, güzellik peşinde koştuğu

görüşü ileri sürülebilir.

Ancak; şunu da unutmamamız gerekir:

Beden, güzelden istediğini alamayacağını anladığında,

hedefini değiştirir.

Çünkü; cinsellik itkisini herhangi biriyle de olsa doyurmak, onun üzerindeki gerginliği atmasını sağlar.

Hayatımızı bir düşünün. Bunun örneklerini, kaba bir genellemeyle evliliklerin yüzde doksanında görürüz.

Kanıtımıza ulaşmamız için;

şu sorulara cevap vermemiz yeterlidir:

Cinsel hayatı paylaştığımız insanlar, bizim seksüel açıdan en güzel olarak gördüğümüz insanlar mıdır?

Yoksa bedenini idealden vazgeçip, cinsellik güdüsünü doyurmak için birlikte olmaya razı olduğu insanlar mıdır?

Tatmin olmayıp, güzelin peşinden umutsuzca koşan, beden değil ruhtur.

(Cinsellik ve aşkı, Her Şey Sevebilmek İçin adlı

kitabımda geniş bir biçimde anlattığım için ayrıntılara girmiyorum.)

4.BÖLÜM

Vardığımız bu noktada; iyilik, kötülük gibi kavramların da kapısını aralamış bulunuyoruz.

Bedenin, yaşamsal ihtiyaçlarını gidermek için

eylemlerde bulunduğunu,

verdiğimiz örneklerle ortaya koyduk.

Ruhun eylemlerinin ise; bedensel eylemlerin ötesine taşan bir durum sergilediğini gördük.

Bedenin yaşamını sürdürmek için

bir tavuğu boğazlamasını :)

canilik olarak göremeyeceğimiz açıktır.

Peki; güzel bir kadının kendini istememesine karşın, ona sahip olmak için onun kocasını öldüren ruhun eylemlerini, yaşamsal olarak görebilir miyiz ?

Hiç sanmıyorum.

Hayatımızda var olan suçların hepsi,

ruhumuzun doyurulmaz ihtiraslarından kaynaklanır.

Daha fazla paraya sahip olmak, daha fazla kadına sahip

olmak, herkesin saygısını kazanmak.

Bunlar bedenin istekleri değildir.

Tüm bu saydıklarımızı kazanmak için suç işlemek,

bedenin bir tercihi değildir.

Bu yüzden bedeni,

tüm günahların kaynağı görmek son derece yanlıştır.

Aç bırakılmak, cinsel dürtülerin yasaklanması

gibi durumlar dışındaki suçların

(Bence bunlar suç olarak değerlendirilemez.

Çünkü engellenemez isteklerdir)

faili ruhtur.

Peki ruh, insan hayatında tamamen olumsuz durumlara

denk gelen bir kavram mıdır?

Kesinlikle hayır.

Şiiri düşünün.

Sevdiğine ulaşamayan şairler olmasaydı, şiir olur muydu?

Bilimi düşünün.

Daha rahat bir hayatın peşinde koşan ruhumuz olmasaydı,

gelişim olabilir miydi?

Sonuç olarak diyebiliriz ki:

Sanıldığı gibi aksine dizginlenmesi gereken

Beden değil, ruhtur.

Asla unutmayalım:

Ruhtur; bedenim ben doyduğum uyarılarına rağmen,

yemeye devam eden.

Ruhtur; artık gözlerim görme, omurilik soğanım

denge yetisini kaybediyor uyarılarına rağmen,

uyuşturucu kullanan.

5.BÖLÜM

Şimdi, ruhun bedenle olan birlikteliği konusuna sıra geldi.

Eee ! Bu işler parayla değil sırayla :)

Beden ve ruhun ayırt edici özelliklerini, birbirlerine olan etkilerini, insan yaşamı için olumsuz yönlerini

ortaya koyduk.

Beden ve ruhun, birbirinden ayrı cevherler

olup olmadığına ve ruhun ölümsüzlüğü sorununa

bir el atalım.

Verdiğimiz örneklerle, beden ve ruhun, her an birbirine

etki eden bir yapıya sahip olduğunu ortaya koyduk.

Peki, birbirinden ayrı düşünölemeyen iki kavramın,

farklı cevherler olması mümkün mü ?

Bilimsel olarak insanın tüm algılayışına anlam veren,

vücudumuzun bir parçası olan beyindir.

Beyin dışında, eylemlerimize etki edebilecek bir yapı,

olabilir mi?

Bir bakalım.Belki olur :)

Vücudumuzda, istemsiz olarak meydana geldiği düşünölen,

reflekslerimizi yada iç organlarımızın çalışmasını

böyle bir kategori içine alabiliriz.

Beynimiz, her ne kadar aksi yönde emir verse de

iç organlarımızın çalışmasını engelleyemeyiz.

Gözümüze doğru gelen cisimler karşısında,

gözlerimizin kapanmasını engelleyemeyiz.

Peki bu yapıları ruhla ilişkilendirebilir miyiz ?

Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum.

Çünkü; ruhsal olarak verilen tepkiler,

son derece karmaşık bir yapıya sahiptirler.

Düşünmek, sevmek, üzölmek gibi tepkiler;

istemsiz olarak gerçekleşebilecek tepkiler değildir.

İstemsiz tepkilerin basitliğı, bizi onların,

vücutsal tepkiler olduğu düşünmemize sevk eder.

Peki bu davranışların mahiyeti ne olabilir ?

Bu davranışları,

beynin savunma mekanizması olarak düşünebiliriz.

Vücudumuzun ana amacı,

yaşamın devam ettirilmesidir.

Vücudun çeşitli yerlerindeki sinirlerin, beyin tarafından otomatik pilota alındığını düşünebiliriz. Vücuda ciddi tehdit oluşturabilecek noktalardaki sinirler, anında cevap vermek için programlanmıştır diyebiliriz.

Çünkü;

bu noktalara karşı olan tehditlerin beyne ulaştırılması, verilecek karşılıkların organlara iletilmesi, uzun zaman alacaktır. Bu da yaralanmalara sebep verecektir.

Acaba bu davranışlar, ruha ait tepkiler olabilir mi ?

Bu davranışların başka boyutu da tüm çok hücreli canlılarda görülüyor olmasıdır. **(Belki de tüm canlılarda)**

Ruhu olmayan varlıklar olarak kabul edilen canlılarda, bu davranışların görülmesi, yalnızca insanda olduğu düşünülen ruh kavramıyla çelişir.

O yüzden,

ruha ait tepkiler olarak görülmesi yanlış olur.

Reflekslerden aradığımızı bulamadık.

Bitkisel yaşama bir göz atsak, belki bedenden ayrı bir cevher olarak düşünülen ruha ait izler bulabiliriz.

Bitkisel yaşam:

insanın hayati organlarının çalışmasına rağmen,

beynin fonksiyonlarının yitirmesi olarak açıklanır.

Yaşamsal fonksiyonlar yerine getirilmesine rağmen,

tam bir bilinçsizlik söz konusudur.

Bedensel tepkilerin, duyu organlarına bağı olduğunu ve
ancak; duyuumlara beynin anlam vererek
tepkide bulunabileceğini biliyoruz.

Bitkisel hayattaki bir insanda, bedenden ayrı olan ruha ait hiçbir delil bulamayız.

Bitkisel hayata girmeden önce, kendisine duyu yoğunluğu yaşatan tüm varlıklar ona sunulsa dahi,
ruha ilişkin bir tepki sergilenmez.

Bu da demek oluyor ki: ruh olarak tabir edilen yapı,
beyne bağı olarak çalışabilen bir yapıdır.

Bedensel ve ruhsal tepkilerin ortaya çıkışının,
beyinsel gelişimle iç içe olduğunu,
insanların gelişimsel dönemlerine bakarak anlayabiliriz.

Doğduğumuzda ortaya koyduğumuz tepkiler,
bedensel tepkilerdir.

Hepsi refleksif tepkilerdir.

Beyinsel fonksiyonlar, varla yok arasındır :)

Bu yüzden de ruhsal tepkiler görülmez.

Ancak; insan doğduğu andan itibaren,
çevresiyle tepkimeye girer ve beyinsel gelişim başlar.

Düşünmek, nesnelere sürekliliği, özümseme gibi
ilk beyin gelişimine delalet eden davranışlar ortaya çıkar.

Ruhsal adını verdiğimiz

düşünmek, sevmek, sadakat, aşk gibi tüm tepkiler
fiziksel gelişime bağı olarak ortaya çıkar.

6.BÖLÜM

İnsanlar; beyinsel bir fonksiyon olan ruha,
neden soyut ve bedenden farklı bir cevher gözüyle bakma
gereği duymuşlardır?

Bu sorunun cevabını ölümden sonraki yaşamda yatar.
Ölümden sonraki yaşam, ruhsal bir yaşam olarak düşünür.

Çünkü ruhsal bir yaşamda, yani cennette
bedensel kısıtlılıklar olmaz.

Bedeniniz yorulur,
yapabilecekleriniz son derece sınırlıdır.

Beden, her istenilenin gerçekleşeceği yer olarak tasvir
edilen cennete uygun bir form teşkil etmez.

Ama ruha atfedilen soyut dünyamızda,
yani hayallerimizde hiç yorulmayız,
yapabileceklerimizin sınırı yoktur.

Aynı zamanda bedene ait, insanların iğrenç olarak
gördükleri olayların yaşanması, mümkün olmamalıdır.

Çünkü cennet, tamamen iyilik ve güzellikten ibaret
bir mekan olarak görülür.

Tuvalet ihtiyacının varlığı,
yada ter kokusunun problem teşkil ettiği bir cennet,
tanımla çelişir :)

Ruhun ölümsüz olarak görülmesinin nedeni,
bedenin sonluluğudur.

İnsan; cennette sonsuza kadar yaşayacaksa,

bürüneceği formda soyut olmalıdır.

Bedenin tüm sınırlılıklarından arınmış olan ruh.

Tanrı'nın da görünmez oluşu,

bu anlayışın daha da kuvvetlenmesini sağlar.

Aslında; cennetin, soyut (ruhların bulunduğu)

bir yer olacağına dair hiçbir veri elimizde yoktur.

Somut (bedenlerin bulunduğu) olduğunu düşünmemizi

sağlayacak ise, sonsuz derecede neden vardır.

Evrendeki her şey, görünür olsun olmasın, maddedir.

Somuttur.

Hayallerimiz bile,

beynimizdeki elektriksel akımın ürünüdür.

Cennet; sonsuza kadar mutlu yaşanacak yerse,

bedensel olarak yaşanabilecek bir mekan da olabilir.

Tüm evreni yaratan Tanrı'nın,

cennet için gerekli

bedensel ayarlamaları yapamayacağını düşünmek,

mantıksızlık olur.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 14

Nisa: Sorma şekerim.

Şimdi de şiir merakı depreşti.

Benimle bir tutam ilgilenmiyor.

Yarışmaya katıldı.Birincilik bekliyor.

Handan: Şiirleri o kadar iyi mi?

Nisa: Güzel de, sonuç ne olur bilmiyorum.

Bilge Adam: Nisa!

Bakıyorum hemen çekiştirmeye başlamışsın beni.

Ağzında bakla ıslanmıyor.

Nisa: Ne var canım.Handan yabancıımız mı?

Nerde bitik bir iş var, balıklama dalıyorsun.

Şiirin öldüğü dönemde, tüm çabanı şiire veriyorsun.

Handan: Nisa doğru söylüyor.Çağımızın şiir çıkmazı yaşadığı, şiir artık öldü denen bir dönemde

yaptıkların akıl karı değil.

Bilge Adam: Hayır canım, yanılıyorsunuz.

Şiir ölmedi.Benimle yaşıyor.

Yalnızca bıraktı fahişeliği.

Nisa: Ayy! Bana bir şeyler oluyor Handan.

Kolonya falan getir.Yoksa şimdi bayılıcam.

SİGORTA

Sigortacılık, kapitalist sistemlerde kendine yer bulmuş

bir iş alanı.

Devletlerin, kendi sorumlulukları olan görevleri

Özel Őirketlere yükledikleri bir yöntem.

Nasıl mı ?

Hemen açıklayayım.

Malımızın çalındığını düşünelim.

alınan malımızın bulunması ve bize teslim edilmesi için, devlete baŐvururuz.

Devletin güvenlik gleri, mallarımızı bulamadığında

ve biz onlardan Őikayetçi olduğumuzda,

verdikleri cevaplar Şöyle olur:

zgnz, elimizden geleni yaptık.

Bizden her yıl, güvenlik glerinin masrafları için

tonlarca vergi kestikten sonra,

devletlerin bunu söyleme hakkı yoktur.

Aynı zamanda devletlerin; kendi baŐarisızlıklarının

faturasını, sigortacılık faaliyetlerini devreye sokarak, bize ödetmeye de hakkı yoktur.

Bizlerin sigortası, devletlerimizdir. Bizler devletlerimize, polis ve asker gücünü kurup beslemesi için;

yani kendimizi sigortalatmak için vergi veriyoruz.

Devletlerse maalesef,

baŐarisızlıklarının bedelini bize detiyor.

İnsanın olduğu her yerde, hata da baŐarisızlık da vardır.

Güvenlik glerinin de baŐarisız olma toleransı vardır.

Ama baŐarisız olduktan sonra,

baŐarisızlıđını göz ardı etme hakkı yoktur.

Bizler; devletlerimizin mallarını korumak için cephede

savaŐmayı, baŐarisız olduğumuzda da bedelini kanımızla

ödemeyi göze almışken, devletlerin tavrı trajikomiktir.

Peki devletler, hırsız bulamadığında ne yapmalıdır ?

Sorunumuzun cevabı son derece basittir:

Devletler, çalınan mallarımızın bedelini bize ödemelidir.

Çünkü bizim sigortamız devlettir.

Devlet güçlerine, failin bulunması için durumun vahametine göre, üç ayı geçmeyecek bir süre verilmelidir.

Verilen süre içinde fail bulunamayıp, maddi zarar karşılanamazsa, devletler zararı mağdura ödemelidir.

Verilen süreden sonra; fail bulunup zarar karşılandığında, maddi gelir devletlerin hazinesine geçmelidir.

Malına iyi baksaydın, malına sahip çıksaydın

gibi bir savunma söz konusu olamaz.

Çalınan malımızdan dolayı,

bizi suçlu görmekten başka bir anlam taşımaz.

Devletler, bize şunu ima etmiş olur:

Neden değeri yüksek mallar edinecek kadar

üretim yaptın.

Neden bu kadar çok çalıştın.

Ama vergi dairesine gittiğimizde,

bu tip sorular kesinlikle sorulmaz.

Aksine, vergi rekortmeni olduğumuzda bize ödül verilir.

Çalınan mallarımızın değerinin düşük olması da

devletleri sorumluluktan kurtarmaz.

Çünkü; o zaman, değeri düşük malları çalmak zorunda

kalan insanların varlığını, bize açıklamak zorundadır.

Sorumluluk, yine devletlere aittir.

Mal canın yongasıdır.

Demek oluyor ki:

bu konuda, çok daha önemli bir sorunumuz daha vardır.

Meselenin bir de canımızla ilgili olan kısmı var.

Konunun bu boyutunu, ölüm ve sağlık sigortası oluşturur.

Sağlık alanındaki sigorta anlayışına baktığımızda,
devletlerin kurulma mantığına ters uygulamaları görürüz.

Devletler, hastaların sağlık harcamalarının
bir kısmını öder.

Özel sağlık sigortalarında ise;

devletlere ödediğiniz zorunlu sağlık sigortasının yanında, ek bir bedel daha ödemek zorunda kalırsınız.

Ölüm sigortasının mantığı ise şudur:

Ölen kişinin yakınları

başkalarına muhtaç duruma düşmemelidir.

Şimdi, sağlık alanındaki uygulamalarla ilgili eleştirilerimizi ortaya koyalım.

Sıkı durun ! Kalp krizi geçirebilirsiniz :)

Devletler; birimiz hepimiz,

hepimiz birimiz için mantığıyla kurulur.

Dünya'daki her devlet; başı sıkıştığında

vatandaşlarına şunları der:

Bana vergi ver, askerlik yap, benim için öl.

Bu sözleri sarf edebilen devletlerin,

başımız sıkıştığında bizi yalnız bırakmaya hakkı yoktur.

Eğer bunu yapabiliyorsa, insanların bu devlete bağlılığı ne derece güçlü olur ve ne kadar sürer?

Toplumsal birlik ve beraberlik ne kadar güçlü olur?

Devletlerin, hastaların sağlık harcamalarının

bir kısmını ödemesi şu anlama gelir:

Paranız yoksa ölü.

Yada bu parayı denkleştirebilmek için,

kapı kapı dolaşıp dilencilik yapın.Suç işleyin.

Özel sağlık sigortaları ise; size vereceği

sağlık hizmetinin bedelini fazlasıyla çıkarır.

Çünkü kar elde etme amacıyla kurulmuşlardır.

Sigorta şirketi kar edecek, vatandaş zarar edecektir.

Ölüm sigortası da devlet mantığıyla çelişir.

Ölen kişinin yakınları, zaten zor durumda bırakılmaz.

Vatandaşlarını ele güne muhtaç ettikten sonra,

devletlerin ne anlamı kalır?

Sonuç olarak diyebiliriz ki:

Devletlerin sigortacılık anlayışındaki yanlış uygulamaları, vatandaşların devlete olan bağlılıklarını azaltıyor.

Özel sigortacılık anlayışı ise;

vatandaşların zarar etmesine neden oluyor.

Bizler devletin, devletler de bizim

tek ve vazgeçilmez sigortalarıyız.

Bu yanlış uygulamaların,

sigortalarımızın atmasına sebep olmadan

değiştirilmesi gereklidir.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 15

Bilge Adam: Geçmişindeki bu karanlık sayfadan,
bana söz etmemenin sebebi ne?

Nisa: Karanlık bir sayfa göremiyorum ben.
Her şey apaçık ortada.

Bilge Adam: Mesele de bu ya. Her şey apaçık ortada.
Bu dergideki çıplak resimlerinden,
niye bana hiç bahsetmedin.

Nisa: Sana, geçmişimdeki pek çok şeyden bahsetmedim.
Örneğin; ilkokula giderken altıma kaçırdığımdan da
sana bahsetmedim.

Bilge Adam: İkisi aynı değil.
İlkokulda yaşadığın son derece doğal,
her çocuğun başına gelebilecek masumiyette bir olay.

Nisa: Bu pozlar da son derece masum pozlar.

Bilge Adam: Neresi masum ! Her yerin ortada.

Nisa: Evet son derece masum.
Yeni doğmuş bir çocuk kadar masum.

FIRSAT EŞİTLİĞİ

1.BÖLÜM

Fırsat eşitliği, asırlardır konuşulan bir konu.
Gerekliliği konusunda,
hemen hemen herkes hemfikir.

İşin garibi,

fırsat eşitliğinin sağlanmasının bir sırrının olması :) Herkes eşit miktarda yemek yiyecek,

herkes eşit koşullarda çalışacak,

herkes eşit koşullarda eğitim görecektir.

Peki görünüşte herkesin paylaştığı bu fikri,

hangi görünmez güçler engelliyor ?

2.BÖLÜM

Sorumuzun cevaplarından biri, miras olabilir mi ?

Miras sistemini savunanlar, onun hem kişisel hem de toplumsal açıdan yararlarının olduğunu söylerler.

Miras sayesinde kişinin daha çok çalıştığı için; öldükten sonra çocuklarına, çalışmasının karşılığında

ödediği vergiden dolayı da devletine,

daha iyi bir gelecek bıraktığını savunurlar.

Ama ben bu görüşe katılmıyorum.

Çünkü; çalışmanın ve

daha iyi bir gelecek kavramlarının sınırı yoktur.

Çalışmayı, çocuklarımızı ve devletimizi sevmenin

bir ölçütü olarak ortaya koyarsanız;

bireyin çocuklarına ve devletine olan sevgisini,

kendini ne kadar yıprattığıyla ölçmüş olursunuz.

Sürekli daha büyük miras peşinde koşup,

kendini yıpratmanın bireyin mutlu olması mümkün değildir.

Çocuklarına gerekli zamanı ayırması da mümkün değildir.

Eğer çocuklarımız geleceğimizde, devletine güzel bir

gelecek bırakması da mümkün değildir.

Devlet açısından,

olayın başka bir vahim tarafı daha vardır.

Her Şey Sevebilmek İçin adlı kitabımın, arka kapağındaki sözü, sizlere hatırlatarak açıklayayım.

‘‘Bazı çocukların sahip olup da
bazı çocukların sahip olamadığı güzelliklerin bulunduğu

sistemleri, kabullenemiyorum.

Sanırım, ben koca bir aptalım.

Diğer çocukların günahlarının ne olduğunu,

anlayamıyorum.’

Miras sisteminden dolayı, insanlar arasında

fırsat eşitsizliği meydana gelir.

Çocuklarımızdan biri makarnaya talim ederken,

diğeri kuş sütü eksik sofralarda oturur.

Biri yazmaya defter kalem bulamazken, diğeri özel

öğretmenlerden bilgisayarlı eğitim görür.

Ana-babalarının günahını biçtik.

Çok çalışmamak.

Peki; bu duruma maruz kalan çocukların günahını,

nasıl açıklayacağız.

Yanlış zaman ve yanlış yerde bulunmak,
yanlış ana babayı seçmek gibi seçeneklerimiz var.

Doğum öncesi bilinci bile olmayan çocuklarımızı,

hangisiyle suçlayacağız.

Mirası savunan kişilerin,

bunun da çaresini bulabileceğinden şüphem yok.

Tembel ana-babalara çocuk doğurmayı yasaklamanın
uygun bir çözüm olabileceğini söyleyebilirler.

Tabi bu arada tembel ana babaların; çalışkan çocukları
olabildiği, çalışkan ana-babaların tembel çocukları
olabildiği gerçeğini bir kenara bıraktıktan sonra.

Mirasın ne gibi olumsuz toplumsal sonuçları olacağını,
biraz daha açıklığa kavuşturalım.

Biri alt gelir grubuna dahil, daha zeki;
diğeri üst gelir grubuna dahil, daha az zeki,
iki çocuğumuz olsun.

Alt gelir grubuna dahil olan çocuğumuz,
büyük şehirde, doktorluğu kazanacak puanı almış olsun.

Üst gelir grubuna dahil olan çocuğumuzsa,
ailenin tüm çabasına rağmen doktorluğu kazanamasın.
Bu durumda; alt gelir grubuna dahil çocuğumuzun ailesi,

başka bir şehirdeki, yüksek eğitim bedelli
tıp fakültesinin masraflarını karşılayamayacaktır.

Ve çocuğunu kendi ilindeki,
düşük masraflı başka bir okula yazdıracaktır.

Ondan açıkta kalan kontenjan,
üst gelir grubundaki çocuğumuza kalacaktır.

Üst gelir grubundaki daha az yetenekli çocuğumuz,

doktor olduğunda karşılaşacağımız tablo şu olacaktır:

Sizin, ameliyat masasından sağ ıkamamanız yada eskisinden beter bir durumda çıkmanız.

şunu da unutmayalım:

Alt gelir grubuna dahil zeki çocuğumuz,
iyi bir eğitim görmemiştir.

Sahip olduğu yetenekler ve
imkanlarla tıp fakültesini kazanmıştır.
Çok daha iyi bir eğitim görmüş olsaydı,
karşımıza çıkan tablo ne olabilirdi?

İyi bir doktor olmaktan öte,
tıp alanında çığır açacak uygulamaları başlatan
bir bilim adamı da olabilirdi.

Ama bu olmadı.

Kaybımızı parasal olaraksa, ifade bile edemeyiz.

Mirasın getirdiği vergi kazancının,
kat be kat fazlasını kaybetmiş oluruz.

Bu keskin rneği; düşük yoğunluklu olarak,
tüm topluma yaydığımızı düşünelim.

Tüm mesleklerde; daha az yetenekli kişilerin,
daha yetenekli kişilerin yerine geçmesinin ekonomik ve
sosyal sonuçları korkunç olur.

Kaybedilen iş gücünün büyüklüğü düşünülürse,

Dünya'nın en zengin ülkelerine bile

kabuslar yaşatabilir.

Hayalleri yıkılan insanların, hayata ve devletlerine olan bağlılıkları da ciddi oranda azalır.

Maalesef durum aynen anlattığımız gibi.

Bunun kanıtını, **(ülkelere göre değişkenlik gösteren)** parasız eğitim hizmetinin sınırlılığında anlayabiliriz.

Devletler bu durumu dikkate alsalardı,
üniversiteler ve doktora eğitimi de dahil,
eğitim herkese ücretsiz olurdu.

Gelişmiş ülkelerde uygulanan yetenek avcılığı,
derdimize çare olabilir mi?

Gelişmiş ülkelerdeki okulların bir bölümünde;
çocuklar, okula başladıkları gibi
ciddi elemelere tabi tutulurlar.

Zeki olanlar, özel düzenlenmiş olan okullarda,
zekalarına uygun müfredatla eğitim görürler.

Eğer ailelerin maddi gücü yeterli değilse,
burslu olarak okutulurlar.

Ancak; bu uygulama derdimize çare değildir.

Çünkü tüm okullarda, ciddi zeka avcılığı uygulanamaz.

Sıradan öğretmenler, bu iş için yeterli değildir.

Bunun en güzel örneğini, Einstein için,
alık yorumunda bulunan öğretmenleri oluşturur.

Einstein gibi; ilk çağlarında durgun olan pek çok zeki

öğrenci, ileriki yıllarda gerçek potansiyellerini
ortaya koyabilmektedirler.

Yani zeka avcılığı; ciddi elemelerin yanında,
çocuğun gözlenmesi için,
uzun zaman dilimine ihtiyaç duyar.

Zeka avcılığı için; ülkelerdeki tüm okullarda gerekli olan eğitimli öğretmen sayısı,
neredeyse sıradan öğretmen sayısı kadar olmalıdır.

Bu da toplum için, çok ciddi bir iş kaybı meydana getirir.

Bu yüzden zeka avcılığına gerek yoktur. Her çocuğun,
eşit eğitim imkanlarından yararlanması yeterlidir.

Öğretmeni, eğitim materyali olmayan, ciddi rehberlik
faaliyetlerinden yararlanamayan öğrencilerin,
kendilerini göstermesi beklenemez.

Bu imkanların sağlanması ve sık aralıklarla proje ve
zeka yarışmalarının yapılması,
bu iş için yeterlidir.

Ayrıca şu da unutulmamalıdır:

Her insan; diğer insanlardan zeka çeşidi ve
zeka seviyesi yönünden ayrılır.

Pedagoglara göre; zeka durağan değil, gelişen bir yapıdır.

Eğitimle artan bir özelliğe sahiptir.

Genel tahmin olarak ,

zekamızın beşte birini, aldığımız eğitim belirler.

Yüzde beşlik kısmını da beslenme ve spor olanaklarının

meydana getirdiği düşünülür.

Ortaya çıkan dörtte birlik oran, çok büyüktür.

Genel zeka sıralamalarındaki puanlar düşünüldüğünde;

alık ile normali, normale zekiyi,

zekiyle dahiyi birbirinden ayıracak kadar büyük.

Miras uygulamasının dolayısıyla fırsat eşitsizliğinin ;

insanlara ve toplumlara getirdiği zararın,

herkes tarafından anlaşılmasını sağlayacak kadar,

BÜYÜK.

3.BÖLÜM

Fırsat eşitsizliğinin, ortadan kaldırılamamasının

nedenlerinden biri de aç gözlülüktür.

Aç gözlülük, kişisel bir özellik olarak görülse de;

kişiliğın oluşumunda,

çevresel etmenlerin oynadığı rol de çok büyüktür.

Aç gözlülüğün oluşumundaki en önemli kriterlerden biri,

çeşitli imkan ve nimetlerden yararlanamamaktır.

Ulaşamadığı yiyeceklere, oyuncaklara, giysilere sahip

insanlarla bir arada yaşamanın; bir çocuğın bünyesinde

yaratacağı tahrifatları düşünabiliyor musun?

Ulaşılamayan güzelliklere karşı müthiş bir açlık.

Bu imkanları, sanki kendisi yokmuşçasına

(belki de kıskandırarak)

harcayan insanların, kendisinde yarattığı öfke.

Yaşamın doğasının bu olduğu düşüncesinin ona dayatılması, onun da sıranın kendisine geleceği gün için;

ruhunu bir bıçak gibi bilemesi.

Peki; çocuklar bu şekilde şartlandıktan sonra,

meydana gelenler nelerdir ?

Cevap için; zenginlerin imkanlara sahip olabilmek adına, insanların neler yapabildiğinin hikayeleriyle dolu olan, hapisaneleri ziyaret etmek yeterlidir.

Güzel imkanlara sahip olmak için;

illaki suç işlemeye gerek yok diyebilirsiniz.

Aslında haklısınız.

Fırsat eşitsizliğinin olduğu bir ortamda,

zenginlerin sahip olduğu imkanlara ulaşabilmenizin

yollarını düşünelim:

Mesela doğuştan çok zeki olursanız ve eğitim imkanından

bir şekilde yararlanabilerseniz, başarabilirsiniz.

Bilimde, müzikte ve spordaki zekanız

deha seviyesindeyse, bunu başarabilirsiniz.

Ancak; çok zeki insanların toplumun yüzde ikilik, üçlük

kısmını oluşturduğunu, ve bunların önemli bölümünün

yeterli eğitimi alamadığını da

gözden kaçırmamanız gerekir.

Tabi bu öncülümüzle tüm zenginlerin, çok zeki insanlar

olduğunu da kabul etmiş bulunuyoruz :)

Olasılıklarımızı saymaya devam edelim.

Sizi önemli mevkilere getirecek insanlarla

dostluk kurmanız, işinizi görebilir.

Ancak; fakir biri olarak, bu kişilerle nasıl dostluk
kuracağınız ciddi bir problem olacaktır.

Tamam.Buldum.

Nüfuzlu bir kişinin hayatını kurtarabilirsiniz:)

Yalakalıkta devrim yaratacak kadar

kendinizi geliştirmeniz de işinizi görebilir:)

Zenginliğe giden basamakları tırmanmanızı sağlayabilir.

Bu konuda şanslısınız.Bunun okulu yok, masrafı yok :)

Çok güzel yada yakışıklı olmak;

sizi görsel merkezli işlerde zenginliğe götürebilir.

Oyunculuk gibi, reklam yıldızlığı gibi.

Çok yakışıklı yada güzel olmanıza da gerek yok aslında.

Zengin birini kendinize aşık etmeyi başarabilmeniz de

sizin önünüzü açabilir :)

Umutsuz olmayın.

Gönül bu, zengine de konar, fakire de :)

Lotoyu tutturacak, define bulacak kadar şanslı olmanız da olasılıklar dahilinde.

Anlayacağınız saymakla bitecek gibi değil :)

Tanrım !

Birinin, tüm bu olasılıklardan hapistekileri haberdar

etmemiş olması, ne kadar kötü :)

Ne çok zeki, ne çok şanslı, ne çok güzel,

ne de çok yalaka değil misiniz ?

Kusura bakmayın, ben de sihirbaz değilim :)

Benden bu kadar.

Aç gözlülüğü; sadece fakirlere ait bir özellikmiş gibi gösterdiğim eleştirisinde bulunduğunuzu duyar gibiyim.

Yanıyorsunuz.

Her şeyden önce şunu ifade edeyim:

Fakir olmak, aç gözlü olmak demek değildir.

Tüm olumsuz şartlara rağmen; bu dünyanın,

karakterini sağlam tutan

fakir insanların emekleriyle, döndüğünün farkındayım.

Demek oluyor ki:

Aç gözlülük konusunda,

Fakir ve zengin analizini de yapmamız gerekiyor.

4.BÖLÜM

Hapishaneler, ellerindeki zenginlikle yetinmeyip, aç gözlülüklerini yasa dışı yollarla doyurmaya çalışmış insanlarla doludur.

Unutmayalım ki en tehlikeli,

en fazla maddi hasarı veren hırsızlar,

zenginler arasından çıkar.

Çünkü; danışmanları sayesinde yasaların açıklarından

yararlanabilirler, rüşvet verebilme kapasiteleri olduğu için hırsızlığa engel olabilecek kişileri, satın alabilirler.

Büyük alavereler, büyük sermayelerle yapılıır.

Sıradan hırsızlar; karınlarını doyurmak veya en fazla

birkaç yüz binlik soygunlar yapabilirlerken;
onlar, yüz milyarlarca liralık vurgunlar yapabilirler.

Aç gözlülük söz konusu olduğunda,
zenginlerle fakirler arasında,
bir derece farkından söz edebilir miyiz?

5.BÖLÜM

Eşyanın tabiatı gereği,
zenginler fakirlerden daha aç gözlü olmalıdırlar.
Çünkü; güzele sahip olan, onun tüm faydalarını yaşayıp
gördüğü için, onu daha çok arzular.
Güzel olanı elde etmek isteyen içinse,
her zaman bir muamma söz konusudur.
Bunu şöyle açıklayabiliriz.

Cinsellik itkisi, her genç için vazgeçilmez bir kavramdır.

Bu itkiyi yeni tanımaya başlayan gençler,
genelde çekingen davranırlar.

Çünkü bilinmeyenin getirdiği korku,
onları belli oranda dizginler.

Ancak; bu itkisini doyurmuş bir gençse,
çekingenlik göstermez.

Çünkü; elde edeceği güzelliğin, tamamıyla farkındadır.

Zengin olanın, doygunluktan dolayı,
aç gözlülüğü bırakacağı düşünülürse de bu olmaz.

Çünkü; çeşitteki çokluk, doygunluğun oluşmasını engeller.

İlk örneğimizle devam edersek,

şöyle bir açıklama getirebiliriz:

Dünya'da milyonlarca güzel kadın vardır.

Zenginlerin fakirlere göre; daha aç gözlü olduğuna ilişkin ikinci delilimizi, bize hastalıklar verecek.

Hastalıkların; iyi bakımdan dolayı az hasta olan zenginlerle, kötü bakımdan dolayı devamlı hasta olan

fakirler üzerinde yarattığı etki, çok farklıdır.

Hastalıklar, zenginlerin daha fazla canını acıtır.

Çünkü; hastalıklar, onlar için olağandışıdır.

Onları daha fazla korkutur.

Fakirler, sık hasta olduklarından;

hastalıklar onlar için olağan bir durum özelliği taşır.

Devamlı bu tip acılara maruz kaldıkları için;

onlarda acıya karşı, belli oranda hissizleşme gelişir.

Zenginler, fakirlere göre hastalıklardan daha çok

korktukları için; hastalıklardan kurtulmakta gerekli olan paraya olan hırsları, daha da artar.

Sahip olma dürtüsü de zenginlerin,

daha aç gözlü olmalarının bir nedenidir.

Çünkü; zenginler, çocukluklarından itibaren

pek çok şahsi eşyaya sahip olurlar.

Fakirlerse, çocukluklarından itibaren

ailenin sahip olduğu eşyaları paylaşmak zorunda kalırlar.

Bu yüzden fakirler paylaşımı,

zenginlerse sahip olmayı daha çok öğrenirler.

Ve paylaşım hiçbir zaman,

sahip olmak kadar pahalı değildir :)

Güvensizlik, aç gözlü olmaya neden olan başka bir etkidir. Zenginlerin dünyaya olan güvensizlikleri,

fakirlerinkinden daha fazladır.

Zenginler; çokluğundan dolayı,

devamlı mallarının elinden alınacağı korkusunu taşırlar.

Fakirler için, bu tarz korkular söz konusu değildir.

Kaybedecekleri pek fazla şeyleri olmadığı için;

fakirlerin insan ilişkileri, korkudan daha uzaktır.

Zenginlerin, mala sahip olduktan sonra;

bir de onu korumak gibi masraflı dertleri olduğu için,

aç gözlülükleri artar.

Yanlış anlamalara neden olmamak için bir açıklama yapalım: Nasıl ki; az önce tüm fakirleri aç gözlülükle itham

etmediysek, tüm zenginleri de aç gözlü olarak itham

etmediğimizi belirtelim.

Ortaya koyduğumuz kriterler,

aç gözlülüğün dışavurum şiddetiyle ilgilidir.

Zengin olup da aç gözlü olmayan pek çok insan vardır.

Onları sizler de biliyorsunuz.

Fakirlere yardım ederken, okullar, hastaneler yaptırırken onları görüyorsunuz.

Ama ince bir noktayı da gözden kaçırmayalım:

Kastettiğimiz kişiler; devlete vermek zorunda oldukları

vergileri, kendi adlarına yaptırdıkları okullara ve

hastanelere harcayarak, vergiden düşen kişiler değildir.

Onların amacı; hem kendi reklamlarını yapmak,
hem de vergi ödemekten kurtulmaktır.

Yani aç gözlülüğün daniskası :(

6.BÖLÜM

Aç gözlülüğün en önemli sebeplerinden biri de
kendini başkalarından üstün görmektir.

Aç gözlülüğün, bir hak olarak sahiplenilmesidir.

Savımızı desteklemek için;
bir insanın, başka bir insandan üstün olup olamayacağı
sorusunu, açıklığa kavuşturmamız gerekir.

Bir kişinin; binlerce kişinin,
tüm hayatları boyunca kazanabilecekleri paradan
daha fazlasını kazanabildiği sistemimizde,
bu sorunun önemi daha açık ortaya çıkar.

Hele ki bu binlerce kişinin,
toplumun devamı için vazgeçilmez mesleklere
sahip olduğundan kimsenin şüphesinin olmazken.
Mesela öğretmenler, çöpçüler, polisler, hemşireler gibi.

Hele ki bu bir kişinin,
neredeyse hiçbir eğitime gereksinim duyulmayan;
tüccarlık, aracılık, fotomodellik gibi meslek dallarına
sahip olduğu düşünüldüğünde.

Kendilerini diğerlerinden üstün görenler,

bu düşüncelerini desteklemek için şunları söylerler:

İnsanlar doğuştan eşit değildir.

Ancak; zeki insanların toplumda ön planda olmalarıyla,
gelişim gerçekleşir.

Evet; insanlar asla, gerçek anlamda eşit olamazlar.

Doğuştan gelen özellikleri, kimilerini öne çıkarır.

İnsanlar yalnızca,

toplumun gelişimi için gösterdikleri çabada
eşit olabilirler.

Bir toplumun, gerçek bir toplum olması için;
gereken en önemli unsur da budur.

Kendi alanlarında en zeki kişilere örnek olarak:

Sokrates, İbni Sina, Kant, Harezmi, Da Vinci
gibi kişileri örnek verebiliriz.

Ama onların, diğer insanlardan üstün olduklarını
yada toplum için diğer insanlardan,
daha gerekli olduklarını söyleyebilir miyiz?

Eğer; onlardan daha az zeki olan işçilerin ürettikleri
kazaklarla kıştan korunmasalar, onlardan daha az zeki
olan öğretmenlerden eğitim görmeseler,
onlardan daha az zeki olan polisler tarafından
korunmasalardı, hangi başarıyı sergileyebilirlerdi.

Anahtar kelime

toplum ve işbirliği olarak karşımıza çıkmaz mı?

İşçiler, köylüler olmasa;

doktorlar, avukatlar, iş adamları olabilir mi?

Günümüz dünyasında çöpçüler olmasa,

yılda kaç bin kişinin ölebileceğini hiç düşündünüz mü?

Eğer çöpçüler salgın hastalıkları önlemeselerdi,

doktorların ne kadar önemi kalırdı?

Biri var olmadan diğeri var olamayan iki kavram arasında, önem derecesinden bahsedilebilir mi?

Toplum yaşamında insanlar arasındaki tek fark,

topluma hizmet etme biçiminin gerektirdiği

ayrıcalıklar olmalıdır.

Cankurtaran sürücüsü; görevinden dolayı kırmızı ışıktaki

geçer, başbakan bu yüzden korunur.

Öğretmen, görevinden ötürü soğukta çalışmaz.

Bu yüzden; bazı insanların,

kendilerini diğer insanlardan önemli görmeleri,

çok büyük bir hatadır.

Bu hataya düşen insanlar;

kendilerini diğer insanların sahip olduklarından,

çok daha fazlasını alma hakkına sahip olarak görürler.

Bu da beraberinde, kaçınılmaz olarak aç gözlülüğü getirir.

7.BÖLÜM

Fırsat eşitsizliğinin, her geçen gün kapandığı aşıkardır.

Herkesin asgari ölçüde de olsa okuma imkanına kavuşması, köleliğin kalkması,

insan haklarının kabul görmesi,

kişisellikten çok toplum bilincinin önemsenmesi,

fırsat eşitsizliğinin

her geçen gün ortadan kalkmasını sağlıyor.

Eskiden okuma imkanı bulamayanların,

asgari imkanlarla da olsa eğitim görmeleri;

Dünya'nın en zenginleri listelerine, miras sayesinde değil; buluşları sayesinde zengin olan kişilerin

girmesini sağlıyor.

İnsan haklarının Dünya'da kabul görerek,

insan onurunun herkes için eşit olduğunun kabul edilmesi, kendini üstün görme eğiliminin

gün geçtikçe yok olmasını sağlıyor.

Toplum bilincinin; kişisel bilinçten üstün tutulması

sayesinde Green Peace, Sınır Tanımayan Doktorlar gibi

örgütlerin kazandığı güç, aç gözlülüğün sonunu getirecek gibi gözüküyor.

İnsan onuruna yakışır, barış içindeki bir Dünya'da yaşama hayalimizin gerçekleşmemesi için,

hiçbir neden göremiyorum.

SEVDANIN

İSTANBUL HALİ

bizans

bir haçer gibi

saplanmış duruyordu

türk yurdunun göğsüne

o haçeri çekip çıkarmak

nasip olmuştu mehmet'e

istanbul adı verildi o şehre

fatih dendi mehmete de

istanbul ki

yedi tepe arasında bir pamuk prenses

fatihse

onu yüzyıllarca süren

karanlık uykusundan uyandıran

prens

kimin yolu düşmez ki sana

asya ile avrupanın ellerini

sen birleştirirsin

doğu batı'ya

batı doğuya

hasret kalırdı sensiz

senin kapından geçmeden

kavuşamaz akdenize

karadeniz
bir anne dokunuşuna sahip
ipeklerin dokunduğu çin
yalnızca sana uzattı elini
ipek yoluyla
başkasına değil
arabı persi rusu ingilizi fransızı
seni seçti
alıp ülkelerine baş tacı yapmak için
başkasını değil
seni
ne zor elde etmiştik
aşkın
yakıp kavurmuştu bizi
grejuvayla
bundan sonra
seni ellere veremezdik
vermedik
tarih desen
sende
kutsal yerler desen
sende
bir elinde
topkapı

yıldız
dolma bahçe sarayı
su kasrı
bir elinde
aya sofya
aya irini
sultan ahmet
eyüp sultan cami
gökkuşağını kıskandıran
bir renk cümbüşüdür baharların
yazların kışlarını
kışların yazlarını özletir
dört mevsimi şölene çeviren
iklim sende
bir yanın deniz havası
bir yanın dağ havası
içimizi ferahlatan hoşluk sende
ey istanbul
güzelliği dillere destan haliçine
altın boynuz denmiş
ki bence
dünya olsa olsa
dönüyor olabilir ancak
bu altın boynuzun üstünde

Grejuva: (Rum Ateşi) Bizans'ın kullandığı;
kızgın kömür, kükürt ve zift karışımından oluşan,
çok yakıcı bir savaş silahı.

ÖZEL HAYAT

1.BÖLÜM

İnsan Haklarının Bildirgesi'nin maddelerinden biri,
özel hayatın gizliliği maddesidir.

Anlamışsınızdır.

Ben de bu konuya özel bir önem göstereceğim :)

İnsanlar, özel hayatlarının gizli kalmasını istiyorlar.

Ancak; aynı insanlar,

kamu alanlarının tamamıyla saydamlaşmasından yanalar.

Böylelikle rüşvet, iltimas ve yolsuzlukların önüne
geçileceğinden dem vuruyorlar.

Ben de bu ne perhiz,

bu ne lahana turşusu demekten kendimi alamıyorum.

Hani çok ünlü bir söz vardır: mahallenin temiz olmasını
istiyorsan, önce kendi kapının önünü temizlemelisin.

Bu sözün bir anlamı kalmadı mı acaba ?

Eğer kaldıysa, kamu kuruluşları gibi,

tüm insanlar da saydamlaşmalıdır.

Yeni bir büyük abiden bahsettiğim düşünülebilir.

Bunun, yeni bir büyük ağabey oluşturmakla ilişkisi yok.

Benim bahsettiğim saydamlık, sadece devletin birey

karşısında sahip olacağı bir saydamlık değil.

Aynı zamanda bireylerin, devlet ve birbirleri üzerinde

sahip olacakları bir saydamlık.

Herkes kameralar sayesinde,

birbirinin ne yaptığından haberdar olacak.

Bu uygulamanın,

vatandaşlar tarafından oluşabilecek tepkiler düşünülerek, öncelikle kamusal alanlarda hayata geçirilmesi

daha mantıklı olur.

Çünkü; güven ortamının oluşması için;

daha güçlü olanın ilk adımı atması,

güçsüz olanın kafasındaki soru işaretlerini

yok etmesi açısından önemlidir.

Çünkü; devlet sırrı diye bir kavramın olduğu yerde,

demokrasiden ve özgürlükten bahsetmenin,

hiçbir anlamı olamaz.

Vatandaşlar, devletin tüm evraklarına ve uygulamalarına

erişebilmelidir. Süregelen güvenlikle ilgili operasyonlar, savaş zamanında ve savaşma kapasitesiyle ilgili bilgiler dışında, devletlerin ne vatandaşlarından ne de

diğer devletlerden saklı hiçbir şeyi olmamalıdır.

Çünkü; saklanan bu bilgiler,

diğer devletler ve vatandaşlar hakkında

illegal eylemlerin yapıldığının,

illegal düşüncelerin olduğunun kanıtıdır.

Evlerdeki uygulama, daha sonraki adımı kapsamalıdır.

Uygulama sonucunda insanlar; devlet kurumlarında kayırmanın, rüşvetin ve diğer haksızlıkların sona erdiğini gördükleri zaman, bu uygulamayı sahipleneceklerdir.

Kişisel yaşama, ne kadar büyük katkılar sağlayabileceği konusunda aydınlanacaklardır.

Bu uygulamanın; kendi hayatlarındaki ve toplumdaki yanlışlıkları düzeltmek açısından, ne kadar büyük bir fırsat olduğunu görecektirler.

Şu asla unutulmamalıdır:

Her şeyden önce demokrasi;

bilime, toplum çıkarına aykırı

herhangi bir uygulamayı içinde barındırmaz.

İnsanların saklama gereği duyduğu, durumları ve eylemleri şu şekilde sınıflandırabiliriz:

1-İnsanların kendileri ile barışık olmama durumları yani kişilik bozuklukları.

2-Topluma zarar verici istekler.

3-Tabular.

2.BÖLÜM

İnsanların kişilik bozukluklarının farkında olmaları, onların bu özelliklerini,

başkalarından gizleme eylemi içine itmektir.

Sorunların çözümüne yönelik bir hareket olmadığı

ve önlem alınmadığından dolayı,

durumu daha da kötüleştirerek,

kişisel ve toplumsal açıdan zararlara yol açmaktadır.

Peki; herkes bu problemi bilirse ne olacaktır?

Herkes bildiği için,

insanın ondan kurtulma istemini körükleyecek ve

insanı yardım alma eylemi içerisine sokacaktır.

Durumun vahametiyle doğru orantılı olarak,

devletin müdahale etme hakkının da bulunacağı

muhakkaktır.

Örneğin akıl hastalıkları.

Özel hayattaki problemlerin herkes tarafından bilinmesi, başkalarınca alay konusu olmak durumunu ortaya

çıkacağı için, insanlar tarafından gizlenir.

Gizlenen bu hastalık, ilerleyerek kişiye çok daha kötü,

onarılmaz zararlar verecek boyutlara ulaşır.

Sonunda; topluma intihar, toplu katliam vb. olarak

gizlediği karanlık yüzünü gösterir.

Böyle durumlarda,

devletin vatandaşlarını uyarması onun görevidir.

Yada; durumun vahameti oranında tedavi altına alması,

hem kişi hem toplum için hayati önem taşır.

Uygulamanın kötü niyetli yapılamayacağı da kesindir.

Çünkü, herkesin gözleri önünde gerçekleşecektir.

Akıl hastalığı boyutunda olmayan

kişilik bozuklukları içinse, şunları söyleyebiliriz:

İnsanlar hiç kimsenin sorunsuz olmadığını,

bu uygulamayla görecektir.

İnsanların; sevgililerini ve arkadaşlarını seçerken

hep şikayet ettikleri,

birbirini tanıyamama ve iki yüzlülük gibi kavramlar,

insan hayatından çıkacaktır.

Saklanacak bir şey kalmadığı için; herkes birbirini

yeterince tanıyabilecek,

yalana gerek kalmayacaktır.

İnsanlık; ikili ilişkilerde emekleme döneminden çıkıp,

olgunluk dönemine girecektir.

3.BÖLÜM

Tabunun sözlükteki karşılığına baktığımızda,

şu tanımlamalarla karşılaşırız:

1-Kutsal sayılan bazı insanlara, hayvanlara, nesnelere

dokunulmasını, kullanılmasını yasaklayan, aksi yapıldığında zararı dokunacağı düşünülen dinî inanç.

2-Yasaklanarak korunan (nesne, kelime, davranış).

3-Tekinsiz.

Tabuyu; genel olarak, uygun görülmeyen davranış yada

inanç olarak kabul edebiliriz.

Demokrasilerde tabulardan bahsedebilir miyiz?

Kesinlikle hayır.

Demokrasilerde uygunsuz davranışlar,

insan hakları kriterlerine göre

ceza gerektiren eylemlerdir.

Toplumsal yaşamımızda ise, iş biraz farklılaşır.

Günlük hayatımızdan tutun da cinsel hayatımıza kadar,

toplumda uygunsuz görülen davranışlarımızı,

başkalarından saklarız.

Başkalarından sakladığımız davranışlar arasında;

gaz çıkarmak, burun karıştırmak ve

tırnak yemek gibi örnekleri sayabiliriz.

Cinsellikle ilgiliyse; çeşitli hayvan kostümleri giymek, yatağa bağlanmak, homoseksüellik

gibi örnekleri verebiliriz.

Bu davranışların hiç biri, demokrasilerde suç teşkil etmez.

Ancak; insanların çoğu tarafından saklanır.

Çünkü; alay konusu yada ayıplanma nedeni olur.

Herkesin herkesi izleyebildiği bir ortamda,

bu davranışların akıbeti ne olacak ?

Günlük hayattaki davranışlarımız; başkaları tarafından ayıplanacağı için, bunları yapmamaya özen göstereceğiz.

Mesela; burnumuzu karıştırıp elde ettiğimiz cevheri,

masa altına yapıştırmayı bırakacağız :))

Bu davranışlardan,

engellenemeyen olanlarıysa kabulleneceğiz.

Mesela; gaz çıkarmak,

çoğu zaman insanların tasarrufunda olan

bir davranış değildir.

Engellenemese de alay konusu olmayacaktır.

Çünkü; her insanın başına gelen bir durum olduğu,
kabullenilecektir. Herkesin yapmak zorunda olduğu
davranışlara, insanlar gülmezler. (**Mümkün olduğunca**

gizlenmeye çalışılmazsa) Sıradan bir durum olarak kabullenildiği için; topluluk içinde meydana geldiğinde de sıradan bir olay olarak karşılanmaya başlayacaktır.

İnsanlar tarafından,

alay yada ayıplama konusu olmaktan çıkacaktır.

Verilen tek tepki camı açmak olacaktır :)

Bu tip davranışların, psikolojide değişik açılımları
olabiliyor. Sık sık burun karıştırma, tırnak yeme gibi
eylemler; saplantılı kişiliğin oluşmasındaki öncüller olarak ortaya çıkabiliyor.

Davranışlarımız bu tip özellikler gösteriyorsa,

bunların herkes tarafından bilinmesi,

önlem alma açısından da uyarılmamızı sağlar.

Cinsellikle ilgili tabularda da

farklı bir durum söz konusu değildir.

Her şeyden önce şu kabul edilmelidir ki;

her insanın cinsel fantezileri vardır.

Cinsellikle ilgili marketlere gidildiğinde,

yada porno filmler izlendiğinde,

bu fantezilerdeki çeşitlilik ve sıra dışılık,

insana küçük dilini yutturabilir :)

Herkesin cinsel fantezileri olduğuna göre;

bunların başkaları tarafından bilinmesi de

problem teşkil etmemelidir.

Herkes; birbirinde alay edecek yada ayıplayacak bir
şeyler bulduğunda,
ayıplanacak yada alay edilecek bir şey
ortada kalmayacaktır.

Fantezilerdeki şiddet unsurunun, insan hayatına ciddi
zararlar verecek seviyeye gelmesi kameralar sayesinde
engellenecektir. Kişilik bozukluklarının teşhis ve
tedavisinde, bir adım daha önde olmamızı sağlayacak
gelişme niteliği taşıyacaktır.

Bu uygulamayla, insanların cinsel fantezilerinden
utanmaları veya onları yok saymaları gerekmeyecektir.
Aksine cinsel fanteziler konusunda, devrim yaşanacaktır.

Gizli kapaklı yapılan her eylem,
belirli bir sınırlılığı beraberinde getirir.

Örneğin; kişinin çevresinde, a fantezisini kabul eden
sadece bir kişi bulunduğunu varsayalım. Fantezisinin herkes tarafından bilinmesiyle, aynı istekte olan
kişilerden de kendine talebi arttıracaktır. Pek çok seçeneğin daha

oluşmasını sağlayarak, hayatını daha güzel kılacaktır.
Bunun demokratik yaşama olan katkısını da yadsıyamayız.

Suç unsuru olmayan her konuda,
seçim serbestliği getirmek,
demokratik yaşam biçiminin ana unsurudur.
Bu yüzden demokrasilerde din serbestliği vardır.
Bu yüzden düşünceyi ifade etme özgürlüğü ve
pek çok siyasi parti vardır.

Seçeneklerin çokluğudur,

en iyiyi bulmanın anahtarı.

Küçük çocukların; yetişkinlerin cinsel eylemlerine tüm açıklığıyla şahit olmalarının, gelişimleri üzerinde, olumsuz sonuçlar doğuracağı savunulabilir.

Ancak; bu görüşü savunanlar, insanların birbirini sevmelerinin, nasıl kötü örnek oluşturabileceğini de açıklamalıdır.

Öpmek, okşamak gibi eylemler; insanların birbirlerine daha çok yaklaşmalarını, aralarındaki sevgi bağının güçlenmesini sağlar.

Kötü örnek oluşturacak eylemler; vurmak, küfretmek, itmek gibi eylemlerdir.

Bu konuda vereceğimiz cevabı doğada da bulabiliriz.

Tüm hayvanların yavrularının; ebeveynlerinin cinsel eylemlerine şahit olmaları gelişimlerini etkilemiyorsa, insan yavrularınınkini neden etkilesin.

İşi biraz daha derinden incelersek; ilk insanların yavrularının bu eylemlere şahit olduğu gerçeğini yadsıyamayız. O zaman doğan çocukların, duygusal yönden arızalı olduğunu savunmak zorunda kalırız.

Hafif şiddet içeren cinsel fantezilerin, çocukları olumsuz etkileyeceği savına da katılmam.

Çünkü; çocuklar popolarına şaplak atarak,

yanağını mincıklayarak seven ebeveynerinden
pek de Őikayetçi değillerdir. Her ne kadar ocuk da
olsalar, eylemin sevme olayının bir parçası olduğunun
farkına varırlar.

4. BÖLÜM

Durumu adli açıdan ele aldığımızda,

Şu gerçekle karşılaşırız:

Her suç ve suçlu, gizliliğe muhtaçtır.

İnsanların her hareketlerinin,

diğer insanlar tarafından bilinmesi,

suçu önlemekte kullanılabilcek en önemli silahtır.

Cinnet geçirme yada ceza ne olursa olsun katlanma

niyetinde olmayan tüm suçluların ana prensibi,

suçu işledikten sonra yakalanmayacaklarına dair

besledikleri ümitleridir.

Bu uygulamayla; yakalanmama ümitleri ortadan kalkan suça meyilli kimselerin, niyetlerinden
vazgeecekleri açıktır.

Dolayısıyla, suçtan canı yanan insanlar da olmayacaktır.

Toplum düzenine aykırı düşünceleri olan filozofların ve

insanların durumu ne olacak?

Uygulamayı devletin onları baskı altına almak için bir silah olarak kullanmayacağından nasıl emin
olabiliriz ?

Diye sorular sorduğunuzu duyuyorum :))

Demokratik devletlerde, Şiddet içeren çözüm yolları
dışındaki tüm görüşler, düşünce özgürlüğu kapsamındaadır.

Demokratik devletler ;

yüz yıl önce, toplum düzenine aykırı fikirleri olan
filozofların hayalindeki dünyayı yaşadığımızı bilirler.

Bu uygulama, düşünülenin aksine,
herkesin ülkedeki tüm fikirlerden
anında haberdar olmasını sağlayacağı için;
yeni fikirler üreten filozofların
yüz yıl beklemesine gerek bırakmayacaktır.

Bu uygulamayla aynı zamanda, medyadaki sansürün de
önüne geçilebilecektir.Filozoflar; düşüncelerini dile
getirebilmek için, karteller elinde bulunan medyanın
insafına terk edilmeyecektir.

Böylesine bir saydamlığın,
fikir üreticilerinin ve bilim insanlarının, sanatçıların, iş yerlerinin haklarına zarar getireceği
düşünülebilir.

Ancak; bu olasılığı saf dışı etmek, son derece kolaydır.

Bu kişilerin çalışma alanları,
sadece güvenlik görevlilerinin kontrolündeki kameralar
tarafından denetlenerek, sorun çözülebilir.

Denetlenmelidir.

Çünkü; fikir üretme bahanesiyle,
suç işleme olasılığı ortadan kalsın.

5.BÖLÜM

Sonuç olarak diyebiliriz ki;
Saydamlık uygulaması, bir toplum modelidir.

Bir öneridir.

Uygulama kararı alınsa dahi;

büyük ölçekte insan tarafından beğenilmezse,

başarısızlığa uğrar.

İnsanlar fısıldayarak konuşma yada kamerayı engelleme

yöntemleriyle, modeli geçersiz kılabilirler.

Yüz binlerce insanın,

bu yüzden cezalandırılması beklenemez.

Ancak; modelin getireceği faydaların,

insanlığın geleceğinin bir parçası olduğundan,

hiç kuşku yok.

Beni korkutan,

uygulamanın gecikmesinin yakacağı canlar.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 16

Nisa: Bunlar, deneyimli bir çapkının sözleri gibi geliyor insanın kulağına.

Bilge Adam: Çapkınların kullandıkları sözler;
sanatçıların, aşkları karşısında hissettikleridir aslında.
Onlar sanatçıların bu sözlerini kullanırlar.Ama ben ...

Nisa: Ama sen bir sanatçısın.

Çapkınların, bu tür ince duygularla
kaybedecek zamanları yoktur değil mi?

ADAB-I MUAŞERET

1.BÖLÜM

Savaş, insan soyunun başına gelebilecek en büyük felaket.

Bu konu hakkında; pek çok söylem olmasına rağmen,

ben Atatürk'ün sözüne kulak kesileceğim:

Savaş, vatani savunmak için yapılmıyorsa;

bir cinayettir.

Dünya'da şimdiye kadar çıkan savaşların herhalde

yüzde doksanı, bu tanıma uymaz.

Savaşların ana sebebi ekonomiktir.

Devletlerin birbirleriyle yaptıkları savaşların,

diğer devletlerin zenginliklerini çalma teşebbüsünden

başka bir eylem olmadığını görürüz.

Din savaşları olarak adlandırılan Haçlı Savaşları'nın dahi; ana sebebi, Avrupalılar'ın Müslüman
Doğu Toplulukları'nın

zenginliğini ele geçirmek istemesidir.

Keza; yaşanan iki Dünya Savaşı'nın da

ana sebebi, sömürgeciliktir.

Ben, Atatürk'ün sözüne bir ek yapıyorum ve diyorum ki:

**Savaş; kendini savunmak için yapılmıyorsa,
hırsızların işlediği cinayetten başka bir şey değildir.**

2.BÖLÜM

Bu katil hırsızlar, yaptıklarını
medeniyet kisvesine de büründürmeye çalışmışlardır.
Sanki savaşın medeniyetle bir ilgisi olabilirmiş gibi,
adabı muaşeret kuralları oluşturmuşlardır.

Peki bu kuralları kim,
neden oluşturmak ihtiyacı hissetmiştir ?
Savaşta uyulması gereken kurallara,
güçsüzler mi yoksa güçlüler mi ihtiyaç duyar?

Bu sorunun cevabı basittir:

Belki şaşıracaksınız :) ama güçlüler.
Zayıf olan; savaşta, elindeki tüm imkanları,
maksimum güçte kullanmak zorundadır.
Ulaşabildiği her türlü silah ve insanı
savaşında kullanmak zorundadır.

Savaş adab-ı muaşeretince yasaklanmış olan,
kimyasal ve biyolojik silahlar gibi.

Savaşması yasaklanan çocuklar gibi.

Güçlü olan; savaşı kazanacağından emin olmakla beraber,

verilecek kayıpları en aza indirebilmek için,

kurallara ihtiyaç duyar.

Çünkü; güçlü olan zayıf olanı yendiğinde,

kimse onu alkışlamaz.

Ancak; zayıf olandan gördüğü hasar oranında,

itibar kaybeder.

Savaş kurallarına baktığımızda;

her türlü biyolojik ve kimyasal silahın yasaklandığını,

kadın ve çocukların savaştan uzak tutulduğunu,

esirlerin öldürülmesinin yasaklandığını ve

esirlere iyi bakılmasının zorunlu kılındığını,

sivillere yapılacak saldırıların yasaklandığını görürüz.

Şimdi de bu kuralların,

kimin işine yaradığına da bir bakalım.

Biyolojik ve kimyasal silahlar,

elde edilmesi kolay, ucuza mal olan ve

çok büyük hasara neden olan silahlardır.

Bu yüzden güçlü taraf, güçsüz tarafın direnme gücünü

arttıracığı için bu silahları yasaklamak ister.

Çünkü, güçsüz olan tarafın ileri teknolojik silahlar olan; savaş uçakları, deniz altılar, roketler yapabilme kapasitesi kendine oranla son derece sınırlıdır.

Kadın ve çocukların savaştan uzak tutulması,

yine güçlü tarafın işine yarar.

Zaten üstün askeri kabiliyete sahip olan güçlü taraf,

kendine ekstradan uğraşacak problem istemez.

Kendi kadın ve çocuklarını da savaşa katmak istemez.

Çünkü; gelişmiş devlet olduğu için,

kadınları ekonomide söz sahibidir.

Geleceği olan bir devlet olduğundan,

çocuklarını gözden çıkarmak istemez.

Düşük doğum oranlı ülke olmasının da bunda payı vardır.

Güçsüz olan ülke ise;

kadınların ekonomide pek katkısının olmamasından ve

durumun vahametinden dolayı

kadınlarını da cephede kullanmakta tereddüt etmez.

Çocuklar da onun açısından problem teşkil etmez.

Geleceği düşünecek hali yoktur.

Çünkü; savaşı kaybederse bir geleceği olmayacaktır.

Güçlü devletin kölesi olacağına,

çocuklarının özgürlük uğruna ölmesini tercih eder.

Savaş esirlerinin öldürülmemesi ve

iyi bakılması kuralına gelelim.

Gelişmiş devletin esirleri, nitelikli insan sınıfına dahil olacağı için korunmaları önemlidir.

Gelişmemiş ülkenin esirlerininse, böyle bir vasfı yoktur.

Esirlerin iyi bakılmasına gelince de şunları söyleyebiliriz: Güçlü olan tarafın, esirlere harcayacağı para,

onun için çok önemli değildir. Ekonomik bakımdan onu zor

durumda bırakmaz. Güçsüz olan, ekonomisi sağlam

olmadığından; savaş esirlerinin bakımı,

ona önemli bir külfet getirecektir.

Yani savaş esirlerinin iyi bakılması kuralı,
güçsüz tarafı, ekonomik açıdan zor durumda bırakma
işlevini de görecektir.

Sivillere saldırılmaması da savaş esirlerinin
öldürülmemesi mantığıyla, aynı kapıya çıkar.
Güçlü tarafın sivilleri ve onların yaşadığı kentlerin
ekonomik değeri; güçsüz tarafın sivilleri ve
onların yaşadığı kentlerin bedelinden çok daha fazladır.

Ortaya çıkan şudur ki;
Savaşın adab-ı muaşeret kuralları, güçlü olan tarafın
çıkartlarını korumaya yönelik oluşturulmuştur.

3.BÖLÜM

Şu asla unutulmamalıdır:

Vatan savunması, yani meşru müdafaa dışında
savaşmak için; insanın insanlıktan çıkmış olması gerekir.

Birbirini yırtıcılara taş çıkartacak biçimde öldüren,
açlıktan birbirini yiyen, deliren insanların manzaralarını, medeniyet resminin içinde hayal
edemiyorum.

Savaş, insanlıktan çıkışın bir manifestosudur.

Peki bu manifesto içinde; sivilleri ve çocukları öldürmenin, her türlü vahşi silahın olmamasını
bulmak mümkün mü ?

Tabi ki değil.

Bir savaş manzarası düşünelim.

Ölüm

Sakat kalma

Esir olma

Ekonomik yıkım

Seçenekler arasında.

Düşman siviller

Düşman çocukları

Düşman esirler

Ölümlerle yaşam arasında,

çıldırma noktasına gelmiş insanlardan,

düşman unsurlara bakışın ne olabileceğini değerlendirelim.

Savaş kötüye giderken,

arkadaşları yanında acılar içinde ölümler,

siviller hakkındaki muhakemeleri şu olur:

1- Ben düşman sivilleri öldürmezsem,

ölen askerlerin yerini onlar dolduracak.

Karşıma geçip, bana silah doğrultacaklar.

Her savaşta bu böyle olmuştur.

2- Ben düşman çocukları öldürmezsem,

savaşın uzun sürmesi halinde,

karşıma geçip, bana silah doğrultacaklar.

Pek çok savaş,

beş sene ve üzeri zaman diliminde gerçekleşmiştir.

Yüz on altı yıl süren,

Yüz Yıl Savaşları :) gibilerini saymaya bile gerek yoktur.

Düşman askerinin çocuk diyerek acıdığı insanlar,

bu esnada büyüyüp,
karşısına çetin savaşçılar olarak çıkacaklardır.

3- Ben bu esirleri beslersem,
askerim daha az besinle savaşmak zorunda kalacak.
Savaşlar, açlığın en fazla yaşandığı dönemlerdir.

Bir asker ne kadar iyi beslenirse,
o kadar iyi savaşır.

4.BÖLÜM

Bu muhakemeleri,
tüm savaş adab-ı muşeret kanunlarına uygulayabiliriz.

Biyolojik ve kimyasal silahları ise;
hak ettikleri gibi ayrı bir önemle değerlendirmeliyiz.

Bunlar; insanın insanı yok etmek için bulduğu,
en iğrenç silahlar olarak görülür.

Ama bu yanıltıcıdır.

İnsanın insanı yok etmesinde, biyolojik ve kimyasal
silahlardan çok daha etkili bir silah vardır.

Esaret.

‘‘Ya istiklal, ya ölüm.’’

diyen bir ulusun evladı olarak, bunu bizden daha iyi
bilenlerin olmaması gerektiğini düşünüyorum.

Şair Bülent Ecevit’in dediği gibi:

Özgürlük, havaya benzer.

Varlığı anlaşılmaz.

Yokluğu ise dayanılmaz.

İşte bu noktada,

Hayati bir soruyla karşılaşırız:

İnsanı acılar içinde yok eden

biyolojik - kimyasal silahları;

kendini esaretin getirdiği ve

biyolojik - kimyasal silahlardan çok daha acılı,

çok daha uzun bir ölüme götüren kuvvetler karşısında

kullanmasını nasıl engelleyebiliriz ?

Asla engelleyemeyiz.

Bir kez savaş başladıktan sonra,

çıldırışın felsefesi çıkar ortaya.

Yani mantıksızlığın mantığı.

Artık; bu noktadan sonra hayvani duygulara,

şeytani bir akla sahip olan bir yaratık vardır karşımızda.

Tanrı'ya bile,

ben ne yaptım sorusunu sorduracak bir yaratık.

Şunu asla unutmayalım:

Savaşın kazananı yoktur.

Az kaybedeni vardır.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 17

Nisa: Ben küçükken arıya ayı; kuzuya zuzu diyormuşum.

Bilge Adam: Yani; o zamanlardan belliymiş,
Türkçe öğretmeni olamayacağın.

Nisa: Daha yeni tanıştık sayılır.Fazla üstüme gelmesen, senin için daha iyi olur bence.

Bilge Adam: Ama kızınca daha bir güzel oluyorsun.

Nisa: Kızınca güzelleşiyor muyum ?

Yoksa; sen şu kendini yatağa bağlatıp,

kırbaçlattırmaktan hoşlananlardan mısın ?

KARAMSAR OLMAK İÇİN NEDENLER

1.BÖLÜM

Schopenhauer ve Sartre, herhalde felsefe dünyasının en karamsar iki filozofudur.

Schopenhauer, karamsarlığın içine gizlediği, esprili sözünde şöyle der:

Bu Dünya, var olabilecek Dünya'ların en kötüsüdür.

Hatta biraz daha kötü olsa, var olamazdı bile.

Dünya'nın, Sartre üzerinde yarattığı etki ise, kitabında da belirttiği gibi bulantı krizleridir.

Dünya; gerçekten insanı deliliğe davet eden, mantıksızlıklara sahne olur mu ?

2.BÖLÜM

Sorgulamamıza,

insanın yaşadığı en büyük problem alanı olarak;

Tanrı kavramından başlayabiliriz.

Şu an Dünya'da, yedi milyara yakın insan yaşamakta.

Bu insanların ezici çoğunluğu, Tanrı'ya inanmakta.

Onların da ezici çoğunluğu,

büyük dinler olarak kabul edilen; Hıristiyanlık,

Müslümanlık, Budizm ve Hinduizm dinlerine inanmakta.

Bu dinlerin haricinde, en az yüzlerce din bulunmakta.

Tanrıtanımaz ve dinsiz insanların sayısı da,

hiç azımsanmayacak kadar çok.

Dünya; çok tanrılı dinlerin egemenliğinden,
sonradan ortaya çıkan,
tek tanrılı dinlerin egemenliğine girmiş bulunmakta.

En fazla taraftarı olduğu kabul edilen dinler:

Hıristiyanlık ve Müslümanlık.

Yine sonradan ortaya çıkan;

Budizm, Şintoizm gibi

Tanrı'yı evren olarak kabul eden din anlayışları

büyük taraftar kitlesine sahip.

Çok tanrılı dinlerde ise açık ara liderlik, Hinduizm'dedir.

Dünya'da var olan şu tablo dahi,

büyük bir mantıksızlıkla

karşı karşıya olduğumuzun delilidir.

Çünkü; dinsel ve din karşıtı düşünce içinde,

zekasından hiç şüphe duyulmayan ve

konuyla derinlemesine ilgilenmiş sayısız insan vardır.

Bu kadar çok zeki insanın,

aynı kavramı ele alarak,

bu kadar farklı sonuçlara ulaşmasını nasıl açıklayabiliriz ?

Açıklamayı gelişimde bulabilir miyiz ?

İnsan bilgi ve zekasının, her yıl geliştiğini ve

bu yüzden farklı sonuçların ortaya çıktığı savunulabilir.

Ancak; bu da beraberinde, insanın çıkmaz bir sokağa

girmesine neden olacak yargıları getirir.

Ulaşacağımız birinci sonuç şudur:

Kavram öylesine geniştir ki;

üzerinde bir karara varmaya,

insan soyunun yaşamış olduğu iki milyon yıllık sürec

yeterli gelmemiştir.

Bundan sonra da ne kadar sürenin geçeceği belirsizdir.

İkinci sonusa şu olur:

Herkesin aynı verilerden oluşmuş problem için;

farklı sonuçlara ulaştığı bir kavram,

içinde derin bir mantıksızlık taşıyor demektir.

Ortak sorunumuz ise şu olur:

Problem hakkında yeterli bilgiye sahip değilsek,

yada problem yanlışsa,

nasıl bir seçim yapılabilmemiştir?

Bu durum gerek Tanrı'cı gerek Tanrıtanımaz

ideolojiler için önemli sorunlar ortaya çıkartır.

Tanrıcılar için ortaya çıkan sorun şudur:

Tanrı, neden bu kadar büyük bir anlaşılmazlıkla

insan karşısına çıkmıştır.

Tanrıtanımazlar için ortaya çıkan sorunsu şudur:

Evrende

(mükemmelliği her ne kadar tartışılsa da)

belli bir düzen vardır.

Mantıksızlığın,

böyle bir düzen ortaya koyabilmesi mümkün müdür?

Yaşamdaki amaç nedir?

3.BÖLÜM

İkinci problem alanımızsa, insanın önemi.

Buna sevgi problemi de diyebiliriz.

İnsanlar genel olarak;

Dünya'daki diğer canlıların önemsiz olduklarını ve

Dünya'nın insan için yaratılmış olduğunu düşünür.

Kendini özel bir varlık olarak görür.

Dünya'nın insan için yaratıldığını söylemek

ne derece doğru olur ?

İnsan var olmadan önce yaşamış, egemen tür dinazorların

ve nesli tükenen tüm yaratıkların

insan için var olduğuna nasıl inanabiliriz?

Tüm bu canlıların; insandan önce ve kendinin var

olduğundan çok daha uzun süre yaşamış olduğu gerçeği,

insanın önemine dair nasıl bir kanıt sunar?

Bu gerçek iki çeşit yoruma neden olabilir:

Birincisi; insanın da bu Dünya'da geçici olduğuna,

diğer canlıların olduğu gibi insanın da sonunun geleceğine, dolayısıyla ahiret inancına temel teşkil edebilir.

İkinci olarak, egemen tür olan

dinazorların son bulunduğu gibi;

Dünya'nın insanın egemenliğinden çıkıp,

başka tür canlıların egemenliğine girebileceği düşüncesine temel teşkil edebilir.

Bu bilginin yaratacağı açılım, insanın en sevilen tür olduğu düşüncesini de temelden sarsar.

Çünkü; insanlar,

bilinçsiz varlıklar olarak kabul ettikleri hayvanlara ve diğer canlılara

ahiret inancında yer vermezler.

Peki; Tanrı'nın insanı ve tüm evreni,

var ediş sebebi olarak gösterilen sevgi,

neden bir problem teşkil eder.

Çünkü; sevgi, yalnızca türlerin kendi aralarında

var olmuş bir kavramdır. İnsanların hayvanlarla kurmuş

oldukları dostlukların, insanın medeniyet basamaklarında ilerledikten sonra ortaya çıktığı gerçeğini unutmamalıyız.

Bizler köpeklerle dost olmadan önce,

vahşi köpek sürülerinin menüsünün birer parçasıydık.

Bitkilerdeyse, sevgiye delalet edecek

herhangi bir davranışı göremeyiz.

Dünya'da sevginin varlığına ne kadar delil bulabilirsek, olmadığına ilişkin o kadar delil bulabiliriz.

Dünya; sevgi temelinde yaratılmış olsaydı, her canlı için yeterli seviyede yiyecek bulunması gerekirdi.

Dünya'nın, Tanrı tarafından, yalnızca insan sevgisine dayalı olarak yaratıldığını da söyleyemeyiz.

Çünkü; insan bugünkü teknolojisini elde etmeden önce,

pek çok türün menüsünde yer alan bir canlıydı.

Her canlı kendine yararı dokunmayan canlıların varlığından rahatsız olur. Çünkü; doğada ne kadar çok canlı olursa,

o kadar da rekabet söz konusudur.

Türünün mümkün olduğunca çoğaltmaya çalışan canlılar

için, diğerleri yalnızca düşmandan ibarettir.

Çünkü; doğada her canlıya yetecek kadar,
inorganik besin kaynağı yoktur.Bu yüzden canlılar,
birbirlerini besin kaynağı olarak kullanırlar.
İnsanların da onlardan ayrılan bir yönü yoktur.
Dünya'daki nimetler, insan sunulmuş birer hediye değildir.

Bunları elde etmek için, (**önemli bir kısmı**) kendinden daha güçlü sayısız canlıyla mücadele etmek zorundadır.

Bu mücadele sadece diğer türlerle de sınırlı kalmaz.

Yiyecek sıkıntısının arttığı dönemlerde, insanlar ve pek çok hayvan kendi türlerini de menülerine eklerler.

İnsanlığın geçirmiş olduğu yamyamlık dönemi,
buna güzel bir örnek teşkil eder.

Bitkilerin diğer canlılardan farklı olduğu düşünülebilir.

Ancak bu bir yanılgıdır.

Bitkiler, mümkün olduğunca su ve ışık almak isterler.

Bu durumun en bariz örneği, Ekvatorial Bölge'de görülür.

Devasa büyüttükleri yapraklarıyla, tüm ışığı kendileri için toplarlar.Orman toprağı, neredeyse ışık dahi göremez.

Ellerinden gelse diğer canlılara bir yudum su dahi
vermezler.Bir örümcek ağı gibi toprağın altına yayılmış
kökleriyle, diğer canlılar için de hayati önem taşıyan suyu, mümkün olduğunca bünyelerine çekme eğilimindedirler.

Dünya'da en yaygın tür olmalarının sebeplerinden biri de budur.İnsan popülasyonunun en az olduğu kuşaklardan biri bu kuşaktır.İlman bölgelerde de durum farklı değildir.

Seracılık uygulamasıyla, bitkiler alabildikleri kadar

ışık ve suyla yılda iki kez ürün verirler.

Ayrıca etle beslenen bitkiler de bulunmaktadır.

Her canlının, katil olduğu bu Dünya'da
sevgiden bahsetmek ne derece doğru olur ?

Bu bağlamda; Dünya'daki canlıların Tanrı tarafından,
insan için tasarlanan ekosistemin devamı için vazgeçilmez görevlere sahip olduklarını da
düşünemeyiz.

Koyunun işi yenilmek, insanın işi yemek,
mantığıyla işin içinden çıkamayız.

Çünkü; Tanrı'nın insana olan sevgisi sebebiyle, insan
merkezli çizdiğimiz Dünya modelinde de sorunlar yaşarız.

Yılanların, insana zararı olan fareleri yiyerek ekosisteme yardımcı olduğu söylenebilir. Ancak; o
zaman, farenin

neden ekosistemde olduğu sorusu anlamsızlığa yol açar.

Keza akreplerin, zehirli kurbağaların,
aslanların, timsahların ...

Bu canlıların da insanın menüsünde yer alabileceği
muhakkaktır. Ancak; insanın çok yakın bir zamana kadar
bu hayvanların menüsünde yer aldığı gerçeğini de
unutmamak gerekir.

Şöyle bir savunma düşünülebilir. Bu canlıların
ekosisteminde; şu an bilinmeyen yararlarının olduğu,
gelecekte bilim tarafından ortaya çıkarılabilir.

Bunu kabul etsek dahi, geçmişte yok olan binlerce canlı
türünün ve günümüzde yok olmuş canlı türlerinin varlığını nasıl açıklayabiliriz ?

Her birinin görevi vazgeçilmezse,
ekosistemimizin yok olması gerekmez miydi?

4.BÖLÜM

İnsanın karamsarlık içine düşmesinin,
en büyük nedenlerinden biri de mutluluk problemi dir.

Çünkü mutluluğun ardında korku saklanır.

İnsan; en sevdiği şeyleri elde ettikten sonra,
onu kaybedebileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundadır.

Hiçbir insan yoktur ki; kendisi için mükemmel olarak
gördüğü mutlulukların elinden gideceğinden korkmasın.

Çünkü; elde edilen ne kadar büyük mutluluk getirirse,
kaybedilişi de o kadar büyük üzüntü getirir.

Çünkü elde edilen mutluluktan, diğerlerinin de pay almaya kalkması son derece doğaldır.

Çünkü; hiçbir mutluluk, herkesin ondan pay almasına
yetecek kadar büyük değildir.

Ne güzel kadınlar,

ne birincilik madalyaları, ne de en güzel arabalar
herkesi tatmin edecek kadar vardır.

Ve her mutluluk; elde edildikten belli bir süre sonra,
cazibesini kaybetmeye başlar.O anın mutluluğu, o anda
kalır.Ama Dünya hiç durmadan değişmeye devam eder.

Ve her yeni Dünya'nın yeni mutlulukları vardır.

Bu yüzden mutluluk için; varılacak bir durak değil,
yolda olmaktır denir.

Ancak şu unutulur.

Devamlı yolda olmak insanı yorar.

Yollar; her türlü tehlikeye, yani korkuya açıktır.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 18

Nisa: Acaba, suç-gerilim filmi izlerken,
niye kahkahalarla güler insan.

.....

Nisa: İyice psikopata bağladın sen.

.....

Bilge Adam: Hani filmde, komiserle zanlı konuşuyorlar ya: Zanlı: Neden göz altına alındığımı anlamıyorum?

Hiçbir delil yok aleyhimde.

Komiser: Nedense bu şehre her geldiğinde,
bir suç işleniyor.Acaba bu tesadüf mü ?

Bu diyalogdan sonra, zanlı şunu dese

komiser amma mat olurdu:

Senin bu şehirde olduğun her gün,
bir sürü suç işleniyor.Acaba, bu tesadüf mü ?

SİHİRBAZ

şu

aptal

suça batmış dünyayı

ganzelerinde yok etmeyi

nasıl beceriyorsun

Duygusuz

duygular

olayların üzerimizde bıraktığı etkilerdir

biri hoşumuza giden eylemler yaptığında

onu sevmemizdir

hep hoşumuza gidecek hareketler yapacağını

düşünmemizdir

kısaca

ön yargılarımızın makyajlı halidir

duygularımız

ve

entelektüel

önyargılardan kurtulmuş biri olmak

sıradan insanların egemenliğindeki şu dünyada

yalnız ölmek demektir

korkulu bir rüyada

ön yargıların koruyuculuğundan uzakta

yaşamaktır

acılarla baş başa